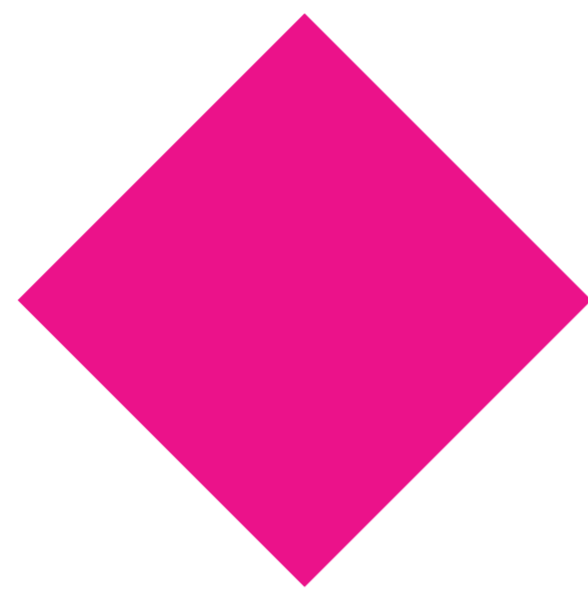

Figurinen

In neolithischen Fundorten wurden zahlreiche Figurinen von Menschen und Tieren in unterschiedlicher Darstellungsweise entdeckt, von schematisch bis naturnah. Nur einige sind eindeutig als Frauen- und Männerfigurinen zu erkennen. Ihre große Bandbreite legt nahe, dass sie unterschiedliche Funktionen erfüllten. Manche könnten in Verbindung mit Initiationsriten gestanden haben, andere zeigen ältere Frauen und symbolisieren möglicherweise angesehene weibliche Vorfahren. Schematische Figurinen konnte man bei sich tragen, vielleicht haben sie als magischer Schutz gedient.

Figurines

Neolithic sites yielded numerous figures of humans and animals in styles that range from the schematic to the naturalistic. Very few are clearly recognisable as men or women. The enormous diversity suggests that they served different functions. Some may have been used in the context of initiation rites, others show mature women and may symbolise revered female ancestors. Schematic figures could be carried on one's person and may have served to ward off evil or to work a protective magic.

پیکرک‌ها

پیکرک‌های بیشماری به شکل انسان و حیوان، به صورت شماتیک یا نزدیک به واقعیت، از محوطه‌های نوسنگی بدست می‌آیند. تعداد اندکی از آنها مشخصاً به شکل مرد یا زن قابل شناسایی هستند. طیف گسترده‌ی این پیکرک‌ها اشاره‌ای بر عملکرد و کاربری متفاوت آنها دارد. برخی ممکن است با آداب و رسوم خاصی مرتبط باشند، برخی دیگر به شکل زنان مسن و احتمالاً نمادی از اجداد مؤنث آنها هستند که از جایگاهی خاص برخوردار بوده‌اند. پیکرک‌های شماتیک را می‌توانستند با خود حمل کنند، و احتمالاً بعنوان طلسم یا محافظ جادویی استفاده می‌شدند.

Domestikation

Die sesshaft gewordenen Menschen beeinflussten durch gezielte Jagd und Aufzucht die wilden Populationen von Tieren und Pflanzen, so dass neue Arten entstanden.

Die domestizierten Tiere haben einen kleineren Körperbau und sind fügsamer als ihre wilden Vorfahren. Diese zahmen Individuen sind leichter zu halten und zu züchten. Bei Getreide begünstigte die Vorratswirtschaft solche Pflanzen, deren Körner lange am Halm haften. Diese fallen beim Transport der geernteten Halme in die Siedlung nicht ab und können deshalb auch wieder ausgesät werden. Für die Ernte benutzte man Erntemesser – Sicheln – mit Klingen aus Feuerstein und einem Griff aus Knochen.

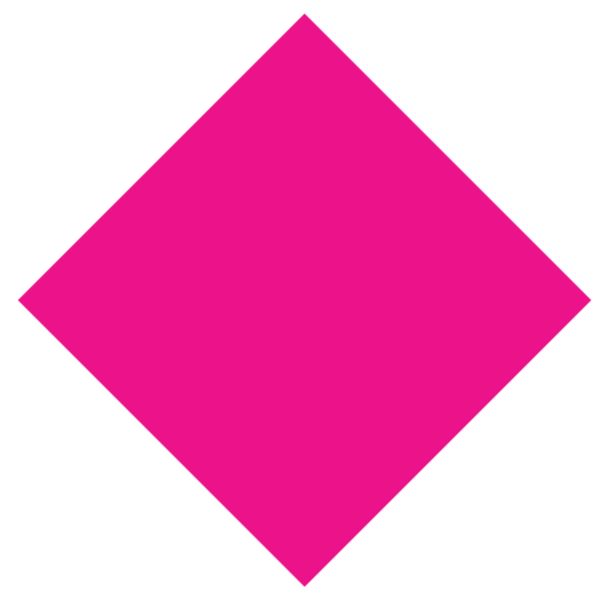
Mit der Erfindung von Keramik um 7000 v. Chr. standen auch Gefäße zum Aufbewahren und Kochen dieser Nahrungsmittel zur Verfügung.

Domestication

The newly sedentary humans shaped populations of wild animals and plants through selective hunting and breeding that gradually led to the creation of new species.

Domesticated animals were smaller and more docile than their ancestors in the wild and thus easier to keep and breed. In the domestication of wheat, the demands of stockpiling favoured a naturally occurring mutation with grains that remained attached to the ear rather than fall to the ground to self-seed. As a result, more of the harvest reached the settlements and could be used for food and as seed for the next crop. To cut the wheat, reapers used sickles with flint blades and bone handles.

The advent of pottery making, which began in the Fertile Crescent around 7000 BC, provided vessels to store and cook food.

اهلی کردن

انسان یکجاشین با شکار و پرورش انتخابی، جمعیت حیوانات و گیاهان وحشی را تحت تاثیر قرار داده و سرانجام منجر به خلق گونه‌های جدید شد.

حیوانات اهلی شده ساختار بدنی کوچکتر و اطاعت‌پذیری بیشتری نسبت به اجداد وحشی خود دارند، و نگهداری و پرورش آنها راحت‌تر است. در مورد غلات، دانه‌هایی درو و برداشت می‌شدند که مدت طولانی‌تری به خوشه چسبیده‌اند. این دانه‌ها در مرحله حمل و نقل تا محل سکونت از ساقه جدا نشده و به این ترتیب می‌توانستند مجدداً کاشته شوند. برای برداشت محصول از داس با تیغه‌ای از جنس سنگ چخماق (آتشزنه) و دسته‌ای استخوانی استفاده می‌شد.

با ابداع و کشف سفال در حدود ۷۰۰۰ سال پیش از میلاد، ظروفی ساخته شدند که برای نگهداری و پخت مواد غذایی مورد استفاده قرار می‌گرفتند.

Tanz

In den sesshaften Gemeinschaften der Kupferzeit nahmen alle Mitglieder bei regelmäßig wiederkehrenden Anlässen an rituellen Feiern teil.

Zu diesen Festen gehörte die Bewirtung aller Gäste mit Speisen und Getränken ebenso wie Tanz und Musik.

Überdimensional große Gefäße bezeugen die Vorbereitung von großen Mengen an Speisen und Bier, und die Darstellungen auf den Keramiken des 5. Jts. v. Chr. zeigt Gruppen von tanzenden Menschen. Dabei nimmt niemand eine herausgehobene Stellung ein, alle Teilnehmer tanzen zusammen.

Feste und Tanz sind ein wichtiges soziales Ritual, bei dem die Mitglieder einer Gruppe ihren Zusammenhalt bekräftigen und festigen.

Dance

In the sedentary Copper Age communities, all members of the community participated in ritual celebrations to mark recurring events.

Food and drink for everybody was integral to these celebrations, as was dance and music. Supersize vessels testify to the preparation of large quantities of food and beer, and vessels of the fifth millennium BC show groups of people dancing. Not one of the dancers occupies a privileged position; all of the revellers dance together.

Celebrations and dance were important rituals that reaffirmed and reinforced social cohesion.

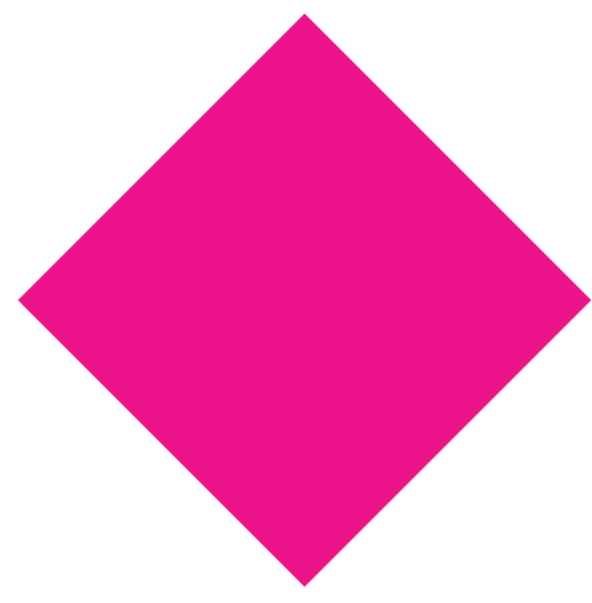
رقص

در جوامع یکجانشین عصر مس سنگی، همه اعضا در مناسبت‌های دوره‌ای مکرر در جشن‌های آیینی شرکت می‌کردند.

علاوه بر پذیرایی از مهمانان با غذا و نوشیدنی، رقص و موسیقی جزئی از این جشن‌ها بوده‌اند. ظروف خیلی بزرگ شاهی بر مقدار زیاد غذا و آجو می‌باشند، و نقوش ظروف هزاره پنجم پیش از میلاد، جمعی از رقصنده‌ها را به تصویر می‌کشند. این درحالی است که هیچکس در این نقوش جایگاه ویژه‌ای را به خود اختصاص نداده و همه شرکت‌کنندگان با هم می‌رقصند.

جشن‌ها و رقص جزئی از آیین و تشریفات اجتماعی مهم هستند که در آنها اعضای یک گروه اتحادشان را استوار و محکم می‌کنند.

Tschogha Misch und Susiana

چغامیش و سوزیانا

نخستین سفالها در آتشی روباز یا در چاله‌هایی کوچک پخته می‌شدند. بعدها کوره‌های بسته ساخته شدند، حرارت در داخل این کوره‌ها راحت‌تر کنترل می‌شد. از ۵۰۰۰ سال پیش از میلاد به بعد، کوره‌هایی با دو دهلیز ساخته شدند، حرارت در آنها تا ۱۱۰۰ درجه می‌رسید. سفال پخته شده در این کوره‌ها، روشن‌تر و گاهی سبز رنگ هستند. همزمان انسان قابلیت ذوب مس را کشف کرد و از این رو، این دوره عصر مس سنگی یا کلکولتیک نیز نامیده می‌شود.

تا هزاره اول پیش از میلاد، مس یکی از مهمترین مواد خام باقی می‌ماند. گاهنگاری این نوآوری‌ها در پژوهش‌های باستان‌شناسی چغامیش و شوش در خوزستان ثبت گردیده است.

Die frühe Keramik wurde zunächst im offenen Feuer oder in kleinen Gruben gebrannt. Einige Zeit später baute man geschlossene Öfen, in denen die Brenntemperatur leichter kontrolliert werden konnte. Nach 5000 v. Chr. entstanden Zweikammeröfen, in denen Temperaturen von über 1100 Grad erreicht wurden. Die darin gebrannte Keramik ist von heller, manchmal grünlicher Farbe. Gleichzeitig entdeckten die Menschen die Schmelzbarkeit von Kupfer, deshalb nennt man diese Periode auch Kupfersteinzeit, Chalkolithikum.

Bis in das 1. Jt. v. Chr. bleibt Kupfer einer der wichtigsten Werkstoffe. Die chronologische Abfolge dieser Innovationen ist durch archäologische Untersuchungen in Tschogha Misch und Susa in der Ebene von Chusistan dokumentiert.

Chogha Mish and Susiana

Early ceramics were fired in bonfires or small pits. Later, kilns were developed that allowed for greater control of the firing temperature. Double chamber kilns that reached temperatures above 1100 degrees emerged after 5000 BC and produced pottery of a light colour with an occasional greenish tint. Around the same time, copper smelting was discovered, which is why the period, literally „Copper Stone Age“, is referred to as the Chalcolithic.

Copper remained one of the most important materials until the first millennium BC. Archaeological finds in Chogha Mish and Susa in the Khuzestan Valley attest to the chronological sequence of these innovations.

Keramikstile

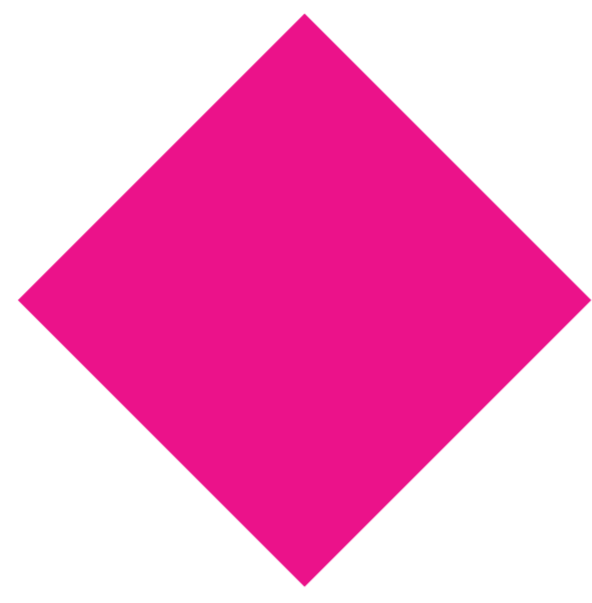
Keramik ist ein idealer Träger für Malerei, und viele Regionen in Iran entwickelten ihre eigenen Malstile. Dabei stammen viele Motive aus der Beobachtung der Natur, doch werden diese unterschiedlich interpretiert. Zugleich variieren auch die Tonzusammensetzung und die Herstellungstechniken. Diese Vielfalt erlaubt es Archäologen, mit Hilfe von Keramikscherben die Kulturzugehörigkeit und Datierung von Fundorten zu bestimmen.

Die Technologie der Zweikammeröfen breitete sich rasch im südiranischen Hochland aus. In der nach dem Fundort Tal-e Bakun benannten Bakun-Zeit, um 4800 bis 4000 v. Chr., entstanden elegant geformte, mit Tiermotiven benutzte Gefäße. Auf dem zentralen Plateau nutzte man in Esmailabad und Tappe Pardis große, kammerförmige Öfen. Hier ist die Keramik rötlich und mit dunkler Farbe bemalt.

Ceramic Styles

Pottery is an ideal support for painted decoration, and many regions in Iran developed their own distinctive style of painting. Many of the motifs are rooted in the observation of nature, but they are treated in a wide range of ways. The different compositions of the clay and the variations in pottery technique allow archaeologists to place and date ceramic finds.

The double chamber kiln technology quickly spread through the southern Iranian highland. During the Bakun period (4800 to 4000 BC, named for the archaeological site of Tal-e Bakun), double chamber kilns were used to produce elegantly shaped vessels that were painted with animal motifs. In Esmailabad and Tappe Pardis on the Central Plateau, large closed-chamber kilns were used to fire reddish pottery painted in dark colours.

انواع سفال

سفال یک ماده ایده‌آل برای نقاشی است، و بسیاری از مناطق ایران سبک و روش‌های خاص خود را برای نقاشی ابداع کردند. بسیاری از این طرح‌ها از مشاهده طبیعت الهام گرفته شده و به صورت‌های گوناگون تفسیر می‌گردند. در عین حال، ترکیبات خاک رس و تکنیک‌های ساخت نیز متفاوت هستند. این تفاوت در قطعات سفال به باستان‌شناسان در تعیین تاریخ و فرهنگ محوطه کمک می‌کند.

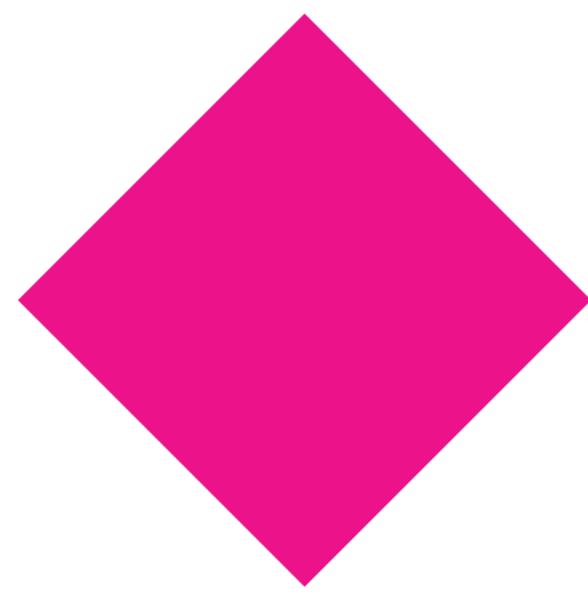
فن‌آوری کوره‌های دو دهلیزه به سرعت در جنوب فلات ایران گسترش یافت. در محل کشف تل باکون که دوره باکون (۴۸۰۰ تا ۴۰۰۰ قبل از میلاد) نامش را از آن گرفته، ظروف زیبایی با نقوش حیوانات ساخته شده‌اند. در فلات مرکزی، کوره‌هایی بزرگ و دهلیز مانند در اسماعیل آباد و تپه پردیس استفاده می‌شدند. در اینجا سفال قرمز بوده و با نقوش سیاه (تیره) تزئین شده است.

Wollschaf

Eine wichtige Neuerung des 5. Jts. v. Chr. war die Wollweberei. Das domestizierte Schaf war ursprünglich kurzhaarig und entwickelte erst im Verlauf des 5. Jts. v. Chr. das heute bekannte lange, wollige Fell. Mit der Wolle stand nun ein neues Material zur Herstellung von feinen und wärmenden Textilien zur Verfügung. Die Wollfasern wurden mit Handspindeln zu Fäden gesponnen, die mit Spinnwirteln aus gebranntem Ton beschwert waren. Diese waren kleiner und leichter als ältere Modelle, mit denen man vor allem Flachs spann.

Wool Sheep

An important innovation of the fifth millennium BC was the weaving of wool. Domesticated sheep were originally shorthaired. Selection for longhaired, fleecy sheep appears to have begun around 6000 BC. Wool provided a new material for lightweight warm textiles. The wool fibres were spun into yarn with a hand spindle weighted with a whorl of fired clay. The wool spindles were smaller and less heavy than earlier models used to spin flax.

پشم گوسفند

یکی از مهمترین ابداعات هزاره پنجم پیش از میلاد ریسندگی پشم بود. نژاد اولیه گوسفند اهلی شده دارای موهایی کوتاه بود. در حدود ۵۰۰۰ هزار سال پیش از میلاد، پرورش گوسفندهایی با پشم بلند توسعه یافت. با پشم، مواد جدیدی برای تولید پارچه‌های مرغوب و گرم در دسترس قرار گرفت. الیاف پشم با دوک ریسندگی با حلقه‌ای ساخته شده از گل حرارت‌دیده، به صورت نخ ریسیده می‌شدند. این دوک‌ها کوچکتر و سبکتر از مدل‌های قدیمی‌تر که برای ریسیدن تارهای کتان استفاده می‌شدند، بودند.

Stempelsiegel

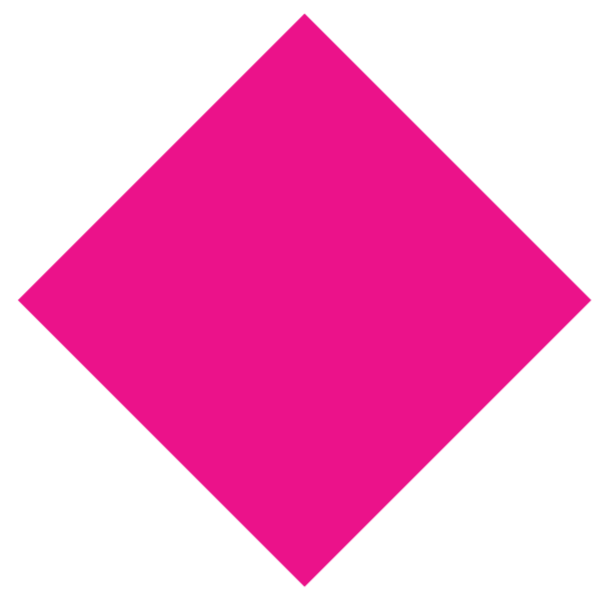
Schon im Neolithikum benutzten Menschen Stempel mit eingeritzten und gebohrten Motiven, um Farbe in bestimmten Mustern aufzutragen. Der Stempelabdruck war eine Signatur, Menschen stempelten Tonverschlüsse von Behältern und markierten so ihr Besitzrecht. Vielfach wurden die Stempel als Anhänger getragen und sollten ihre Eigentümer auch schützen.

Nach 5000 v. Chr. zeigen die Rückseiten von gestempelten Verschlüssen, dass verknotete Ballen, Gefäße und bald auch Türen versiegelt wurden, um Eigentum und Güterverkehr zu kennzeichnen. Die Erfindung des Rollsiegels um 3600 v. Chr. perfektionierte dieses Kontrollsystem, denn nun konnten endlos lange Bildbänder nahtlos über die zu verschließende Fläche gerollt werden.

Stamp Seals

Stamps with incised or drilled motifs were already used in the Neolithic to apply colour in certain patterns. The imprint of the stamp acted as a signature; people stamped clay covers of storage jars to mark them as their property. Stamp seals could also be worn as jewellery, for example as pendants, and were thought to protect their owners.

Looking at the verso of seals used after 5000 BC clearly shows that they were applied to tied up bales of commodities, vessels and even doors to denote ownership and to trace the flow of goods. The invention of the cylinder seal around 3600 BC optimised this monitoring system and allowed for the application of infinite bands of seamless repeat images across the surface that was to be sealed.

مهر استامپی

از همان عصر نوسنگی، انسان از مهر با نقوش کنده برای انتقال رنگ در طرح‌های معین استفاده می‌کرد. اثر مهر در واقع همان امضا بود، افراد سرپوش گلی ظروف را مهر کرده و اینگونه اموالشان را نشانه‌گذاری می‌کردند. در موارد زیادی این مهرها، به عنوان گردنبند استفاده شده و صاحبانشان را حفاظت می‌کردند.

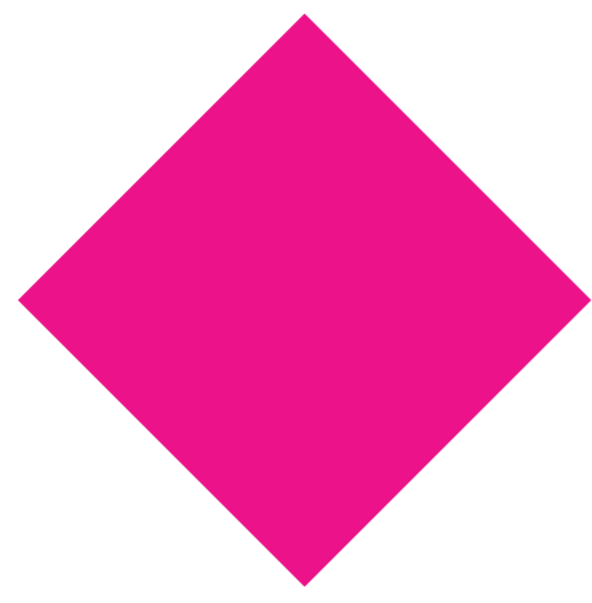
از 5000 سال پیش از میلاد به بعد، اثر بجای مانده از مهرها نشان می‌دهد که منگوله کالا، ظروف و حتی درها برای تشخیص مالکیت و پیگیری حمل و نقل مهر می‌شدند. ابداع مهر استوانه‌ای در حدود 3600 پیش از میلاد، روال نظارت را بهبود بخشید، زیرا که این مهرها امکان کشیدن نواری بلند و بی انتها از تصاویر بر روی سطوح بسته و بدون درز را فراهم آوردند.

Die frühen Staaten

Um 3800 v. Chr. entstand eine neue gesellschaftliche Organisation mit zentraler Verwaltung und einem Herrscher an der Spitze. Diese Neuordnung ging von Mesopotamien und dem Zentrum Uruk aus und erreichte schnell die Städte Tschogha Misch und Susa im Tiefland von Chusistan. Beide Orte teilen Aspekte ihrer materiellen Kultur mit Uruk. Flaschen mit Krummtüllen stehen für den Konsum besonderer Getränke. In der anschließenden »protoelamischen« Zeit von 3300 bis 2900 v. Chr. breitete sich das neue Modell zentralisierter Gesellschaften über das Iranische Hochland aus. Die archäologischen Zeugnisse lassen eine geplante städtische Architektur und eine standardisierte Keramikproduktion erkennen.

The Early States

Around 3800 BC, a new social order with a central administration and a supreme ruler emerged. This new order originated in Mesopotamia and the city of Uruk and soon reached the cities of Chogha Mish and Susa in the lowland of Khuzestan. Both cities shared aspects of their material culture with Uruk. Pouring vessels with droop spouts are indicative of the consumption of certain drinks. During the following Proto-Elamite period (3300 to 2900 BC) the new order of the centralised society spread across the Iranian Plateau. Archaeological finds document a planned urban architecture and standardised pottery production.

دولت و ایالت‌های آغازین

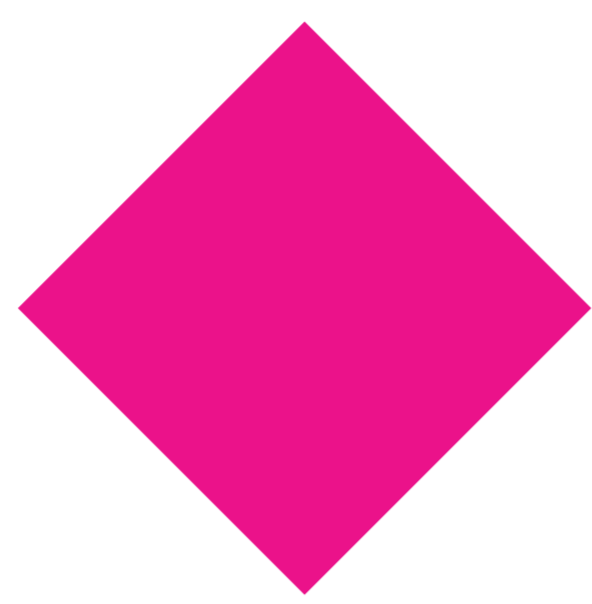
در حدود ۳۸۰۰ پیش از میلاد، یک سازمان اجتماعی جدید با دولتی مرکزی و یک حاکم در رأس قدرت شکل گرفت. این نظام جدید از بین‌النهرین و اوروک توسعه یافته و بسرعت به شهرهای چغامیش و شوش در خوزستان رسید. هردوی این شهرها در مواد فرهنگی تشابهاتی با اوروک دارند. آبریزهای لوله‌دار گواهی بر مصرف نوشیدنی‌هایی خاص هستند. به دنبال آن، در دوره پروتو ایلامی (از ۳۳۰۰ تا ۲۹۰۰ پیش از میلاد) نوع جدیدی از جامعه مرکزی در سراسر فلات ایران گسترش یافت. اسناد باستان‌شناسی از معماری شهری برنامه‌ریزی شده و تولید سفال استاندارد حکایت می‌کنند.

Siegelbilder

In den frühen Staaten des 4. Jts. v. Chr. kontrollierten zentrale Institutionen die Verteilung von Arbeit und Waren. Diese benutzten ein besonderes System zur Notation von Mengen: Kleine Zählsteine, sogenannte »token«, kennzeichnen bestimmte Güter. Je nach dem, was man zählte, wurden unterschiedliche Maßeinheiten verwendet, für Arbeiter oder für Stoffballen. Eine bestimmte Menge von token wurde abgezählt und in hohle Tonkugeln gesteckt, deren Außenseite man mit einer Siegelabrollung verschloss. Die Flächen der Rollsiegel boten viel Platz für figürliche Darstellungen, die meistens Themen aus der Arbeit in den zentralen Institutionen behandeln: Weberinnen und Spinnerinnen in den Textilmanufakturen, Arbeiter beim Herbeitragen von Waren oder Opfergaben, den Herrscher der Stadt als Anführer im Krieg oder bei wichtigen Ritualen.

Seal Images

In the early states of the fourth millennium BC, central institutions controlled the distribution of work and goods. The administration used a special system to record quantities: small clay tokens were used to designate specific commodities. Different measuring units were used depending on what was being counted, for example labourers or bales of cloth. A set number of tokens was counted and inserted into globular clay envelopes which were closed and sealed. The cylinder seals used to secure the envelope against tampering offered ample scope for figural depictions, many of which show scenes of work in and for the central institutions, for example weavers and spinners in textile manufactories, labourers carrying goods or sacrificial offerings, the ruler of the city as military leader or performing important rituals.

تصاویر مُهر

در دولت‌ها و ایالات آغازین هزارهٔ چهارم پیش از میلاد، مؤسسات مرکزی بر تقسیم کار و کالا نظارت داشته، و از سیستم ویژه‌ای برای ثبت مقدار و میزان استفاده می‌کردند: سنگ‌های شمارشی، مرسوم به «توکن»، که کالاهای معینی را مشخص می‌نمودند. بسته به نوع آنچه شمارش می‌شد (مانند کارگران، توپ‌های پارچه و غیره) از واحدهای مختلف اندازه‌گیری استفاده می‌گردید. تعداد مشخصی از توکن‌ها شمرده، در توپ‌های گلی قرار داده شده و با مهری غلتان مهر و موم می‌شدند. سطوح مُهر استوانه‌ای (غلتان) فضای زیادی را برای نمایش نقوش ارائه می‌داد. بسیاری از این نقوش صحنه‌هایی از کار در و برای مؤسسات مرکزی را به تصویر می‌کشند. از جمله این نقوش می‌توان به تصویری از ریسندگان و بافندگان در واحدهای تولید پارچه، کارگران در حال حمل کالا یا تقدیم پیشکش، و حاکم شهر بعنوان فرمانده در نبرد یا در مراسم آیینی مهم اشاره کرد.

Schrift

Das System der in hohle Kugeln eingeschlossenen *tokens* wird um 3400 v. Chr. durch Tontafeln ersetzt. Die Zählsteine werden nun direkt auf die noch feuchte Tonplatte gedrückt und ein Bildsymbol hinzugefügt. Aus diesen mit Zahlen versehenen Tafeln entstand die erste »archaische« Schrift.

Um 3000 v. Chr. entwickelt sich in Iran eine neue Schrift, die als »protoelamisch« bezeichnet wird, allerdings nicht mit dem Elamischen verwandt ist. Die protoelamische Schrift ist bis heute nicht vollständig entziffert. Sie kombiniert auf Tontafeln Zahlzeichen und Piktogramme zur Dokumentation lokaler Handelstransaktionen mit landwirtschaftlichen Produkten. Diese Schrift wurde nur kurzzeitig in den städtischen Zentren benutzt und geriet nach wenigen Jahrzehnten wieder in Vergessenheit.

Writing

Around 3400 BC, clay tablets began to replace the system of tokens enclosed in clay balls. The tokens were impressed into the fresh clay and complemented with a pictogram. These tablets with numeric pictograms gave rise to the first »archaic« script.

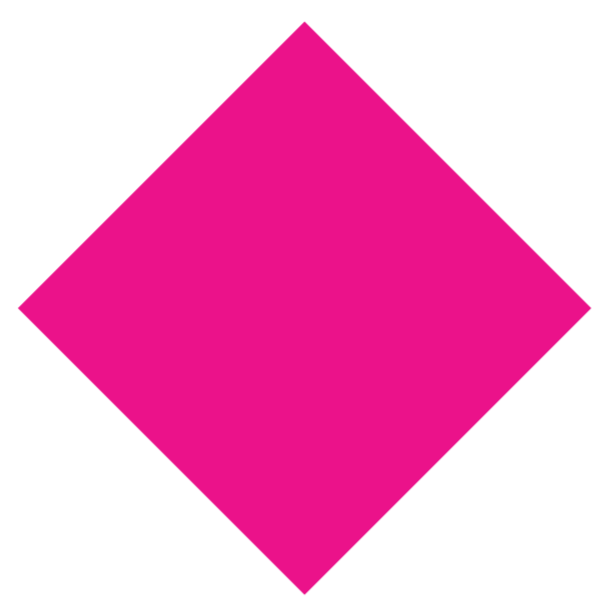
Around 3000 BC, a new script evolved in Iran. Generally referred to as Proto-Elamite, it is not related to the Elamite language and remains largely undeciphered. It combined numeric symbols and pictograms to record local commercial transactions of agricultural products. Although it was widely used in the urban centres, the script fell into oblivion after just a few decades.

خط

در حدود ۳۴۰۰ پیش از میلاد، لوح‌های گلی جایگزین توکن‌ها در توپ‌های گلی مهر و موم شده می‌شوند. سنگ‌های شمارشی (توکن) مستقیماً بر روی لوح گلی مرطوب فشرده شده و نقشی تصویری از خود بر جای می‌گذاشتند. از این لوح‌ها با نماد و تصاویر شمارشی، نخستین «خط کهن» شکل می‌گیرد.

در ۳۰۰۰ پیش از میلاد، در ایران خط جدیدی ابداع گردید که خط «پروتو ایلامی» نامیده می‌شود، اگرچه با ایلامی‌ها ارتباطی ندارد. خط پروتو ایلامی تا به امروز به صورت کامل خوانده نشده است. این خط بر روی لوح‌های گلی با ترکیبی از نمادهای تصویری و شمارشی برای ثبت معاملات محلی با محصولات کشاورزی نوشته می‌شد. این خط برای مدت کوتاهی در مراکز شهری استفاده و بعد از گذشت کمتر از چند دهه به دست فراموشی سپرده شد.

فن‌آوری‌های جدید در دوره پروتو ایلامی

در دوره پروتو ایلامی، مراکز شهری فلات ایران در استخراج و پردازش مس، نقر و طلا از منابع موجود، تخصص یافته بودند. تجارت کالا بین مراکز تولیدکننده و شهرهای سرزمین‌های پست توسعه یافت. مهر استوانه‌ای به سبک جمده نصر گواهی از روابط گسترده در این دوران می‌باشد.

Neue Techno- logien in der protoelami- schen Zeit

Die Iranischen urbanen Zentren im Hochland spezialisierten sich auf die Gewinnung und Verarbeitung von Kupfer, Silber und Gold aus den dortigen Lagerstätten. Es entwickelte sich ein reger Warenverkehr zwischen den Produktionsstätten und den Städten im Tiefland. Rollsiegel des Piedmont Dschemdet Nasr-Stils bezeugen die weitreichenden Kontakte.

New Techno- logies of the Proto-Elamite Period

The Proto-Elamite urban centres on the Iranian Plateau specialised in the mining and working of copper, silver and gold from local deposits and established a flourishing trade with the cities in the lowlands. Cylinder seals in the Piedmont Jemdet Nasr style testify to the far-reaching contacts.

»Dschiroft«

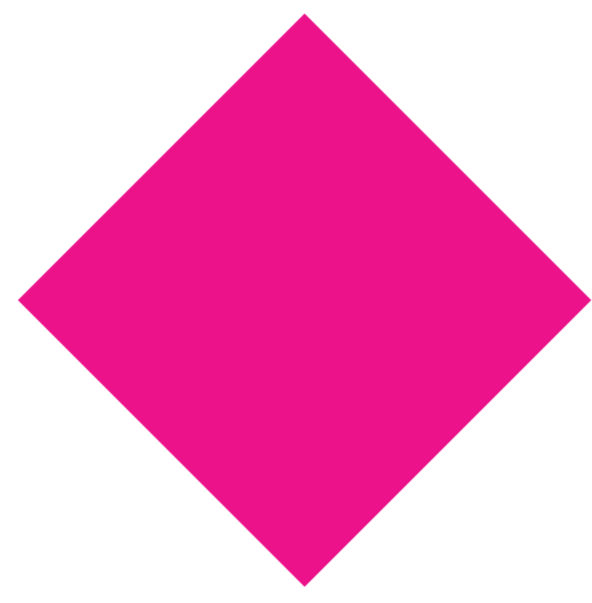
Geschnitzte Specksteingefäße mit fantastischem Bilddekor waren im 3. Jt. v. Chr. in ganz Südwestasien verbreitet. Das Herstellungszentrum lag in der Region Kerman in Südostiran. Im Jahr 2001 stellte die Polizei in der Provinz Kerman eine große Menge von Specksteingefäßen und anderen Objekten sicher. Diese stammten aus Raubgrabungen in bronzezeitlichen Nekropolen entlang des Flusses Halilrud, nahe der Stadt Dschiroft.

Die Funde öffnen neue Perspektiven auf die Bronzezeit in Südostiran mit ihrer reichen Produktion von Gefäßen aus Chlorit (Speckstein), Alabaster und anderen Gesteinen, doch da der Fundkontext dieser Stücke durch die Raubgrabungen verloren ist, sind die aufschlussreichsten Quellen für die archäologische Forschung zerstört.

»Jiroft«

Carved chlorite vessels with fantastical decorations were common throughout Southwest Asia. The centre of the industry was in the Kerman province in Southeast Iran. In 2001, police seized a large number of chlorite vessels and other objects looted from the Bronze Age necropolises on the Halil river (Halilrud) near Jiroft.

The finds shed new light on the Bronze Age in Southeast Iran and the production of vessels made of chlorite, alabaster and other stones. But because the objects were looted, their original find context and the knowledge it might have yielded will forever remain lost to archaeological research.

«جیرفت»

درهزاره سوم پیش از میلاد، ظروف تراشیده شده از سنگ صابون با نقوش تزئینی خارق العاده در سراسر جنوب غرب آسیا رایج بودند. مرکز تولید این ظروف در کرمان در جنوب شرق ایران قرار داشت. در سال ۲۰۰۱ میلادی، پلیس تعداد زیادی ظروف سنگ صابون و اشیای دیگر را در استان کرمان کشف و ضبط کرد. این ظروف از حفاری‌های غیر مجاز در قبرستان‌های دوره مفرغ در حاشیه هلیل رود (در نزدیکی شهر جیرفت) بدست آمده بودند.

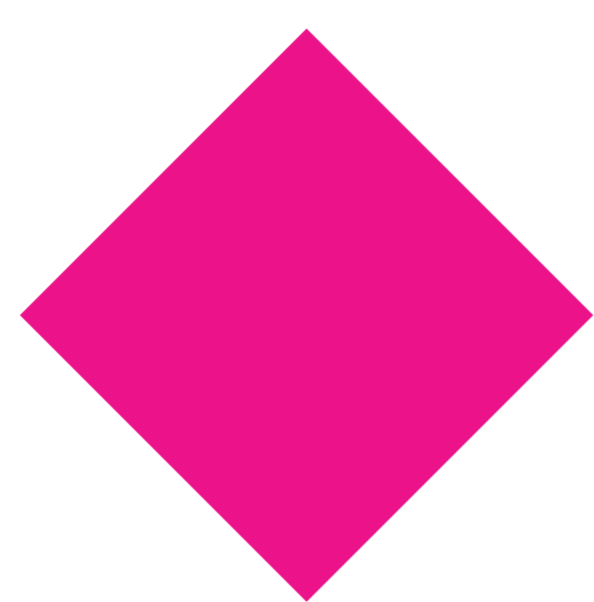
این اشیا چشم اندازی جدید از عصر مفرغ در جنوب شرق ایران با تولید غنی ظروف ساخته شده از سنگ صابون، آلاباستر (رخام گچی) و سنگ‌های دیگر، نشان می‌دهند. با این وجود، این یافته‌ها به واسطه سرقت و حفاری غیر مجاز از بافت خود خارج شده، و نمی‌توانند اطلاعات ارزشمند و درک درستی در اختیار باستان‌شناسان قرار دهند.

Chloritgefäße

Chlorit ist ein weicher Stein und kann wie Holz geschnitzt werden. Die Gefäße wurden flächig mit Reliefs verziert und die Bilder mit farbigen Einlagen aus Stein und Muscheln akzentuiert. Die Motive geben uns einen Eindruck von der Umwelt der Oasenstädte. Typisch sind schlanke konische Becher, deren Form an Palmstämme erinnert. Realistisch anmutende Motive zeigen Palmenhaine, ein Gewimmel von Skorpionen oder an Wüstensträuchern äsende Tiere. Andere Gefäße geben Modellstädte wieder: Sie waren von Mauern aus Lehmziegeln umgeben, zentrale Terrassengebäude ragten über die Mauerkronen hinaus.

Chlorite Vessels

Chlorite is a soft stone that can be carved like wood. The vessels were embellished with reliefs heightened with polychrome inlays of stone and shells. The motifs convey an impression of urban life in the oases. Typical vessels are slender conical beakers whose forms are suggestive of palm tree trunks. Among the naturalistic motifs are palm groves, clusters of scorpions or animals grazing on desert shrubs. Other vessels show model cities with stepped central buildings soaring high above the mudbrick city walls.

ظروفی از جنس کلریت

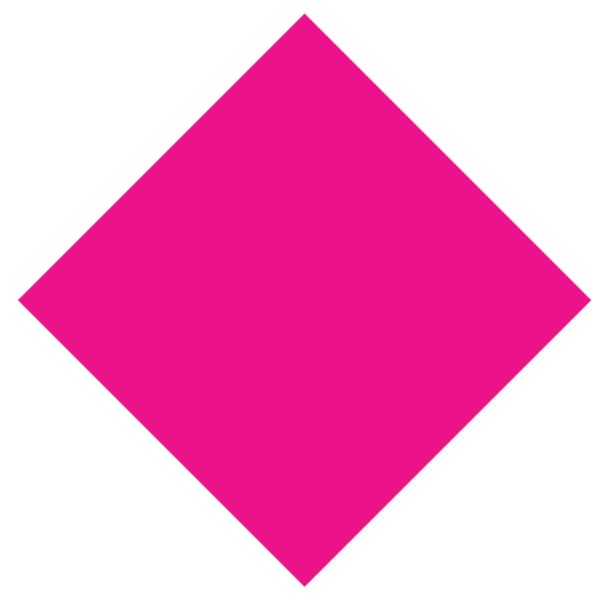
کلریت یک سنگ نرم است که مانند چوب به سهولت تراشیده می‌شود. سطوح این ظروف با نقوش برجسته و نوارهایی رنگی از صدف و سنگ تزئین شده‌اند. این نقش‌مایه‌ها تصویری از محیط زیست شهرهای واحه‌ای را ارائه می‌دهند. از انواع متداول و رایج ظروف می‌توان به لیوان‌های باریک و مخروطی شکل اشاره کرد، که یادآور تنه درختان خرما هستند. تصاویری از نخلستان‌ها، ازدحامی از عقرب، و حیوانات در حال چرا و خوردن بوته‌های بیابانی از جمله نقش‌مایه‌های واقع‌گرایانه می‌باشند. برخی دیگر از ظروف، ارائه‌دهنده طرح یا ماکتی از شهرها هستند: شهرهایی احاطه شده با دیوارهای خشتی و زیگوراتی مرتفع در مرکز.

Mythische Szenen

Kampfszenen sind eine wichtige Motivgruppe bei den Chloritgefäßen: Ein Raubtier – ein Leopard oder ein Bartgeier – kämpft mit gewaltigen Schlangen, oder zwei Schlangen kämpfen gegeneinander. Eine Variante der Schlangenkämpfe zeigt Helden oder mythische Wesen im Kampf mit Raubtieren oder beim Hüten von Zeburindern, einem wichtigen Wirtschaftsfaktor. Diese kanonischen Themen gehören zum Mythenschatz Ostirans, der sich uns jedoch aufgrund des Fehlens einer schriftlichen Überlieferung nur in Umrissen erschließt. Schlangen spielen hier eine zentrale Rolle und müssen bezwungen werden. Der aus der sumerischen Welt bekannte Skorpionmann ist der Wächter des Sonnengottes.

Mythical Scenes

Scenes of combat form an important motif in the decoration of chlorite vessels: a predator – a leopard or a bearded vulture – struggling with giant snakes or two snakes attacking each other. A variation of the snake fight motif shows heroes or mythical characters wrestling with animals of prey. Elsewhere they are herding zebus which were an important economic asset. These canonical themes are rooted in the world of East Iranian myths of which we know little because they were not recorded in writing. Snakes appear to play an important role and must be vanquished. The figure of the Scorpion Man, the guardian of the Sun God, was adopted from Sumerian mythology.

تصاویر اسطوره‌ای

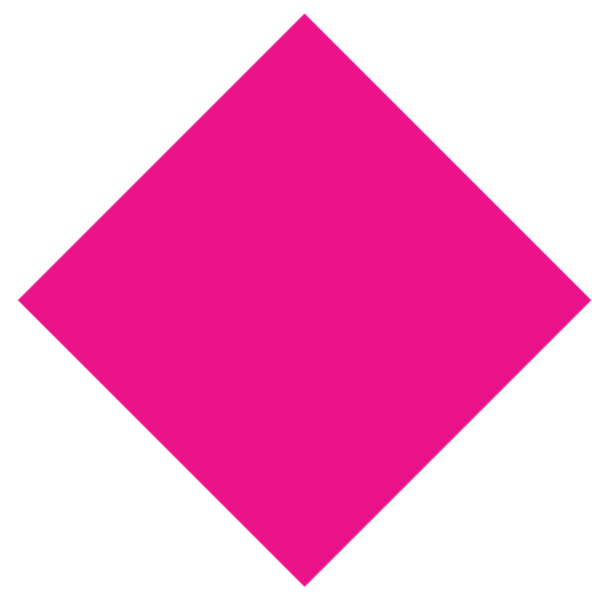
صحنه‌های نبرد یکی از مهمترین نقش‌مایه‌ها بر روی ظروف ساخته شده از سنگ کلریت هستند. این نقش‌مایه‌ها عمدتاً شامل رویارویی حیوانی درنده (پلنگ و یا کرکس) با ماری عظیم و یا دو مار با یکدیگر می‌باشند. در صحنه نبرد مارها، قهرمانان یا موجودات اسطوره‌ای در جدال با حیوان درنده یا در حال حفاظت از گاوهای کوهان‌دار که یکی از عوامل مهم اقتصادی بودند، به تصویر کشیده شده‌اند. این موضوعات حماسی ریشه در اساطیر شرق ایران داشته، و به دلیل فقدان منبعی نوشتاری، به صورت کامل شناخته شده نیستند. مار در اینجا از جایگاه ویژه‌ای برخوردار بوده و باید کشته و مغلوب شود. نقش‌مایه انسان-عقرب در نقش نگهبان الهه خورشید، برگرفته از اساطیر سومری بوده است.

Statuetten aus Schahdad

In der bronzezeitlichen Oasenstadt Schahdad am Rande der Wüste Lut fanden in den 1970er Jahren Ausgrabungen in Nekropolen des 3. Jts. v. Chr. statt. Die Gräber waren reich mit Schmuck, Gerätschaften und Lebensmitteln ausgestattet. In einigen repräsentierten Tonstatuen von betenden Männern und Frauen die Verstorbenen. Ein wichtiger Wirtschaftszweig dieses Ortes war die Verarbeitung von mit Arsen legiertem Kupfer. Diese Arsenbronze wurde für Geschirr, Schmuck und Waffen verwendet, aber auch für Kultgeräte.

Statuettes from Shahdad

In the 1970s, archaeologists excavated gravesites of the third millennium BC in the Bronze Age oasis town of Shahdad on the edge of the Loot Desert. The graves contained rich gifts of jewellery, equipment and food. Clay figures of praying men and women represented the deceased in some of the graves. An important industry of the town was the production of arsenical bronze, a copper-arsenic alloy, which was used for tableware, jewellery and weapons as well as for cult objects.

پیکرک‌های بدست آمده از شهاداد

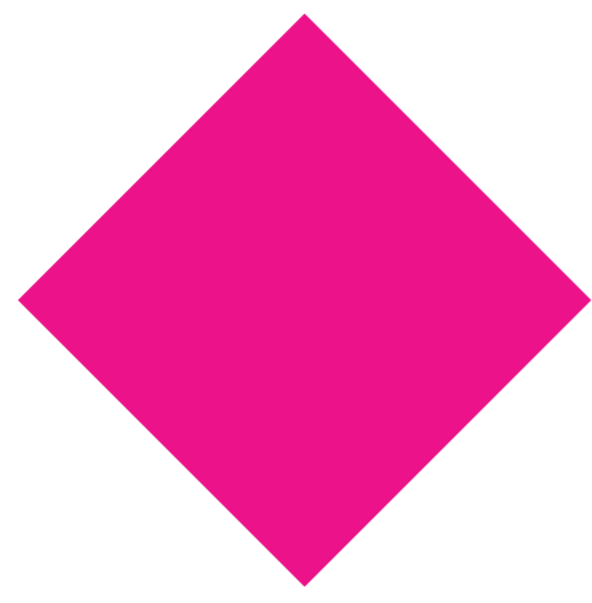
گورستان‌های شهر واح‌ای شهاداد (در حاشیه کویر لوت) با قدمتی بیش از پنج هزار سال، در دههٔ ۷۰ میلادی مورد کاوش قرار گرفتند. قبور اشیای بسیاری چون زیورآلات، ابزار و مواد غذایی به همراه داشتند. پیکرک‌های گلی یافت شده از برخی قبور، نشاندهندهٔ زنان و مردانی در حالت نیایش، احتمالاً شخص متوفی هستند. پردازش آلیاژ مس آرسنیک‌دار، از صنایع مهم این منطقه بود. آلیاژ مفرغ آرسنیک‌دار برای ساخت ظروف، زیورآلات، اسلحه و ابزار و ادوات کشاورزی مورد استفاده قرار می‌گرفت.

Die Handelsstadt Schahdad

Mit dem Einsatz des domestizierten Esels als Tragtier seit dem 4. Jt. v. Chr. gewann der Fernhandel an Schwung. Im 3. Jt. v. Chr. verband ein Netz von Karawanenwegen die Oasenstädte in Ostiran mit ressourcenreichen Landschaften und mit Zentren in Zentralasien und am Indus. Der Seeweg erschloss den Persischen Golf und die Städte in Sumer. In diesem »mittelasiatischen Interaktionsraum« zirkulierten Handels-güter und Ideen. Siegelabrollungen transportierten fremde Bildmotive, auch die kleinformatischen Siegel selbst waren ideale Tauschobjekte. Die Siegel aus Schahdad umfassen eine Vielzahl fremdartiger Formen: baktrische Stempelsiegel aus Kupfer, Stempelsiegel, die an Formen der Induskultur erinnern, sumerische und einheimische Rollsiegel. Typisch iranisch ist das Motiv der Vegetationsgottheit mit aus den Schultern sprießenden Ähren.

The Trade Hub Shahdad

The use of domesticated donkeys as beasts of burden in the fourth millennium BC facilitated long-distance trade. In the third millennium BC, a network of caravan routes connected the oasis towns in eastern Iran with resource-rich regions and hubs in Central Asia and on the Indus. A sea route gave access to the Persian Gulf and the Sumerian cities. Commodities and ideas circulated freely in this »Middle Asian Interaction Sphere«. Imprints of cylinder seals spread foreign imagery, and the small seals themselves became much sought-after objects of exchange. The seals found in Shahdad comprise a wide range of foreign forms: Bactrian copper stamp seals, stamp seals inspired by the Indus Valley civilisations as well as Sumerian and local cylinder seals. A typical Iranian motif is that of a deity of vegetation with ears of corn growing from the shoulders.

شهر تجاری شهداد

استفاده از الاغ اهلی در هزارهٔ چهارم پیش از میلاد، به داد و ستد راه دور رونق بخشید. در هزارهٔ سوم پیش از میلاد، شبکه ای از راههای کاروانی، شهرهای واحه‌ای شرق ایران با منابع طبیعی غنی، آسیای مرکزی و بستر رود سند را به هم متصل می‌نمود. و راه آبی، خلیج فارس و شهرهای سومر را به هم پیوند می‌داد. کالاهای تجاری و ایده‌ها در این «منطقهٔ تعامل در آسیای مرکزی» در گردش بودند. مهرهای کوچک کالایی ایده‌آل برای داد و ستد بوده، و مهرهای استوانه‌ای نقش‌مایه و تصاویر ناشناخته‌ای را انتقال می‌دادند. مهرهای بدست آمده از شهداد در برگیرندهٔ تعداد فراوانی فرم‌ها و اشکال بیگانه هستند. فرم‌هایی چون مهر استامپی باختری از جنس مس، مهرهای استامپی که قابل مقایسه با فرم‌های تمدن درهٔ سند هستند، و مهرهای استوانه‌ای سومری و محلی. تصویر ایزد گیاهان یا غلات با خوشه‌هایی بر شانه، از رایج‌ترین نقش‌مایه‌های ایرانی است.

Schahr-e Suchte

Die seit 2014 zu den Weltkulturerbestätten zählende »Verbrannte Stadt«, persisch Schahr-e Suchte, ist die östlichste Oasenstadt aus dem 3. Jt. v. Chr. Sie liegt an dem aus Afghanistan kommenden Fluss Helmand, in der Bronzezeit lag hier ein See. Ihre Bewohner spezialisierten sich auf die Herstellung von Steingefäßen, besonders aus Alabaster. Sie handelten mit Lapislazuli aus Badachschan in Afghanistan, der in der Stadt auch weiterverarbeitet wurde. Viele Funde stammen aus den Friedhöfen in der Stadt, wo die Toten in katakombenförmigen Kammern bestattet waren. Die extreme Trockenheit in Schahr-e Suchte bedingte eine außerordentlich gute Erhaltung organischer Materialien.

Shahr-e Sukhteh

Founded in the third millennium BC and situated on the bank of the Helmand River close to the Afghan border, Shahr-e Sukhteh, the »Burnt City«, is the easternmost oasis town. During the Bronze Age it lay on the shores of a lake. In July 2014 it was placed on the UNESCO World Heritage List. The inhabitants of Shahr-e Sukhteh specialised on the production of stone vessels, particularly alabaster, and processed and traded lapis lazuli from Badakhshan in Afghanistan. Many of the finds come from the city's graveyards, where the dead were buried in catacomb-like chambers. Thanks to the extremely dry climate of Shahr-e Sukhteh organic materials are exceptionally well preserved.

شهر سوخته

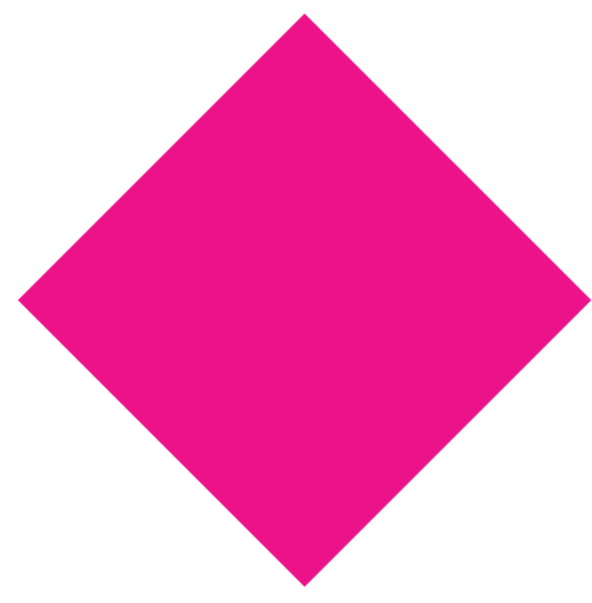
شهر سوخته، شرقی‌ترین شهرِ واحه‌ای هزارهٔ سوم پیش از میلاد است. این محوطه در سال ۲۰۱۴ میلادی در شمار فهرست میراث جهانی ثبت گردید. این شهر در کرانهٔ رود هیرمند (در نزدیکی مرز افغانستان) بنا شده است. در اینجا در دورهٔ مفرغ یک دریاچه قرار داشت. ساکنان این شهر در تولید ظرف‌های سنگی بخصوص از آلاباستر (سنگ رخام گچی) مهارت داشتند. سنگ لاجورد از بداخشان در افغانستان با این ظروف گچی معاوضه و مجدداً در شهر پردازش می‌شد. اشیای فراوانی از قبور گورستان‌های این شهر بدست آمدند. در این گورستان‌ها، اجساد در گورهای سردابه‌ای به خاک سپرده شده‌اند. محیط کاملاً خشک شهر سوخته، شرایطی استثنایی برای بقا و ماندگاری مواد ارگانیک و آلی فراهم آورده است.

Tappe Hesar

Tappe Hesar am Nordrand der Wüste Dascht-e Kawir war eine wichtige Handelsstation zwischen Zentralasien und Mesopotamien. Die bronzezeitlichen Bewohner von Hesar Phase IIIA-B verarbeiteten Kupfer und bearbeiteten Lapislazuliblöcke für den weiteren Handel nach Westen. Aus Zentralasien nahmen sie Anregungen auf, wie die metallisch schimmernde Graue Keramik, die mit neuen Trinksitten in Verbindung stand. Der Handel machte Hesar reich, es entstand eine Eliteresidenz, die im späten 3. Jt. v. Chr. abbrannte. Nach dem Brand dieses Gebäudes kennen wir für Phase IIIC reich mit Gold, Silber und Alabaster ausgestattete Grabinventare.

Tappe Hesar

Tappe Hesar on the northern edge of the Dasht-e Kavir desert was an important trading post between Central Asia and Mesopotamia. The Bronze Age inhabitants of Hesar Phase IIIA-B processed copper and worked blocks of lapis lazuli for further trade into the west. They adopted aspects of Central Asian material culture, among them the burnished grey ceramics that were linked to a new drinking culture. Trade brought wealth to Hesar and gave rise to the construction of large public and ceremonial buildings. A prestigious residence burned down in the late third millennium BC. Phase IIIC (after the fire) has come to be known for lavishly furnished graves with funerary gifts of gold, silver and alabaster.

تپه حصار

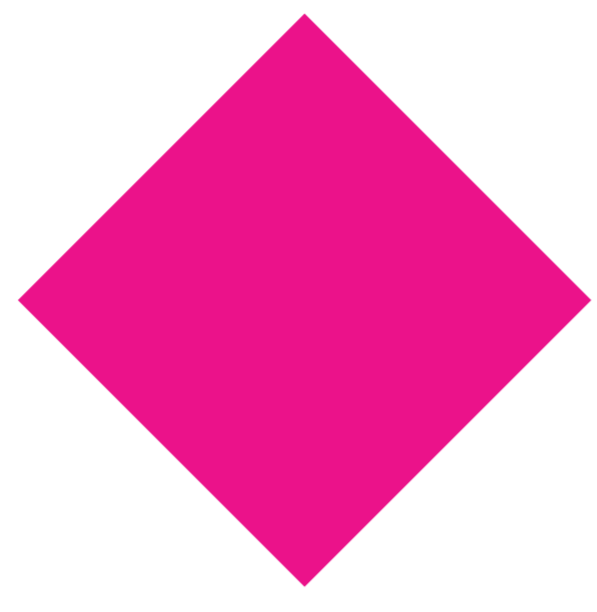
تپه حصار در حاشیه شمالی صحرای دشت کویر، یکی از مراکز تجاری مهم میان آسیای مرکزی و بین‌النهرین بود. ساکنان حصار در فاز سوم الف و ب، مس و سنگ لاجورد را به منظور تجارت به غرب پردازش می‌کردند. آن‌ها از آسیای مرکزی ایده و الهام گرفتند. ایده‌هایی چون تولید سفال خاکستری که چون فلز درخشان، و با آداب جدید نوشیدن مرتبط بود. داد و ستد حصار را ثروتمند ساخت، و ساختمانی اشرافی ساخته شد که در اواخر هزاره سوم پیش از میلاد در اثر آتش‌سوزی منهدم گردید. پس از سوختن این بنا، با قبوری غنی از طلا، نقره و آلاباستر در فاز سوم ج مواجه هستیم.

Alabaster und der »Baktrisch-Margianische Archäologische Komplex«

Die Oasenstädte in Ostiran produzierten im 3. Jt. v. Chr. Gefäße und andere Objekte aus Alabaster (mineralogisch Kalzit). Diese semitransparenten Stücke fanden sich an zahlreichen Fundorten auch in Mesopotamien. Zwei Alabaster-Horte aus Tappe Hesar IIIC zeigen ungewöhnliche Formen: schlanke Säulen, flache Fußsteller, kleine Figuren und eine rätselhafte Platte mit vier Löchern. All diese Formen deuten eine direkte Verbindung zum zentralasiatischen »Baktrisch-Margianischen Archäologischen Komplex« an, einer Kultur bronzezeitlicher Städte im heutigen Turkmenistan.

Alabaster and the »Bactria-Margiana Archaeological Complex«

In the third millennium BC, the East Iranian oasis towns produced vessels and other objects made of alabaster (calcite). These semi-transparent pieces were found at numerous archaeological sites, both in Iran and in Mesopotamia. Two alabaster hoards from Tappe Hesar IIIC feature unusual shapes: slender columns, flat stemmed dishes, small figures and a mysterious tablet with four holes. Each of these objects points to a direct link with the Central Asian »Bactria-Margiana Archaeological Complex«, a culture of Bronze Age cities in today's Turkmenistan.

آلاباستر و «مجموعه» باستان شناسی باختر - مرو»

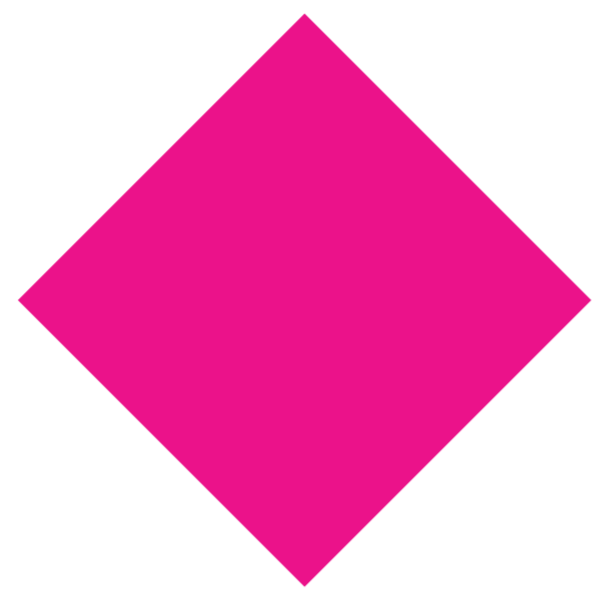
شهرهای واحه‌ای شرق ایران در هزاره سوم پیش از میلاد، اشیا و ظروفی از جنس سنگ رخام گچی (کلسیت معدنی) تولید می‌کردند. این اشیای نیمه شفاف از محوطه‌های بسیاری در ایران و بین‌النهرین کشف شده‌اند. دو گنجینه اشیا گچی بدست آمده از فاز سوم ج در تپه حصار، دربرگیرنده اشیا و فرم‌هایی غیر معمول هستند. که از آن جمله می‌توان به ستون‌های باریک، بشقاب‌های پایه‌دار تخت، پیکرک و صفحه‌های مرموزی با چهار سوراخ، اشاره کرد. تمام این فرم‌ها شاهی بر ارتباط مستقیم با «مجموعه باستانی باختر - مرو» در آسیای مرکزی (تمدن عصر مفرغ در ترکمنستان امروزی) می‌باشند.

Spiele

Das in ganz Südwestasien beliebte »Zwanzig-Felder-Spiel« wurde auf Brettern aus Holz oder Speckstein gespielt. Es treten zwei Parteien gegeneinander an, jede mit einem Set Spielsteine. Quadratische Würfel oder kleine Knochen bestimmen den Verlauf. Jede Partei versucht, ihre Steine sicher über einen vorgeschriebenen Weg nach Hause zu bringen. Der Parcours beginnt jeweils im eigenen Territorium, anschließend vereinen sich die beiden Strecken zu einem gemeinsamen Weg, auf dem sich die Gegner blockieren oder herauswerfen können. Gewonnen hat derjenige, der als Erster alle seine Steine nach Hause gebracht hat. Die Spielregeln sind aus babylonischen Keilschrifttafeln aus dem 1. Jt. v. Chr. bekannt.

Games

The Royal Game of Ur, also known as the Game of Twenty Squares was popular throughout Southwest Asia. It was a race game for two players, each with a set of pawns, and a gameboard made of wood, chlorite or soapstone. The throw of the dice determines the progress of the game. Each player seeks to move his or her pawns along a designated path, and to be the first to bring them 'home'. The path begins in the player's own territory, then merges with that of the opponent. Each player can block or send the other back to the start position. The player who is the first to bring all his or her pieces 'home' wins the game. The rules of the game are recorded in Babylonian cuneiform tablets of the first millennium BC.

بازی‌ها

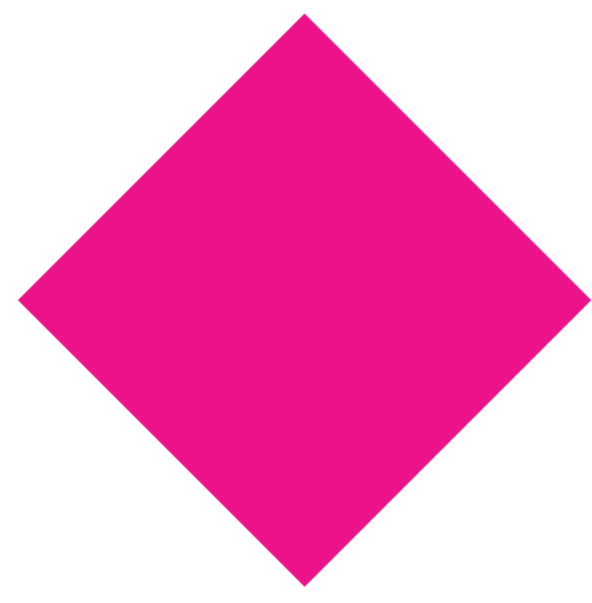
بازی محبوب «بیست مربعی» در سرتاسر جنوب غرب آسیا بر روی تخته‌ای از چوب یا سنگ صابون بازی می‌شود. دو حریف، هریک با یک سری از مهره‌های سنگی، در مقابل یکدیگر قرار می‌گیرند. تاس‌ها یا استخوان‌های ریز، روند بازی را تعیین می‌کنند. هر نفر سعی می‌کند که مهره‌هایش را در سمت خود جمع کند. مسیر بازی هر نفر در سمت خودش شروع شده، و در نهایت یکی می‌شود. در این راه، طرفین می‌توانند مهره‌های یکدیگر را بلوکه یا از بازی خارج نمایند. برنده کسی است که زودتر مهره‌هایش را در خانه جمع کند. قوانین بازی از لوح‌هایی به خط میخی بابلی متعلق به هزاره اول پیش از میلاد، برگرفته شده‌اند.

Ausgrabungen in Susa

In der Stadt Susa wurden bei Ausgrabungen im Lauf von mehr als 100 Jahren unzählige Gräber entdeckt, die sich zu großen Friedhöfen in den Bereichen »Ville Royale« und »Donjon« gruppierten. Die Datierung dieser Nekropolen reicht vom 3. bis in das 2. Jt. v. Chr. Bestattet waren hier auch zahlreiche Soldaten. Zu ihren Grabbeigaben gehörten Waffen – Dolche, Speerspitzen, Streitäxte und Keulenköpfe – aus Kupfer und Bronze. Ihre Formen lassen sich mit Waffen aus anderen Regionen vergleichen: Im bergigen Lorestan waren Keulen und Äxte häufig mit Fantasie- und Tiermotiven verziert. Auch in der Keramik zeigen sich enge Beziehungen zwischen Susa und dem Bergland, wo die bemalten Gefäße als Leichenbehältnisse dienten.

Excavations in Susa

Over the course of more than a hundred years, excavations in the city of Susa have brought to light countless graves in the large cemeteries in the »Ville Royale« and »Donjon« areas of the city. These cemeteries can be dated to period stretching from the third to the second millennium BC. Among the dead buried at the two sites were numerous soldiers whose graves contained weapons – daggers, spearheads, battle axes and mace heads – made of copper and bronze. The forms of the weapons are comparable to those from other regions. In mountainous Luristan, clubs and axes were frequently decorated with fantastical or zoomorphic motifs. In the field of ceramics, too, close ties existed between Susa and the highlands, where the dead were buried in painted ceramic vessels.

کاوش‌های باستان‌شناسی در شوش

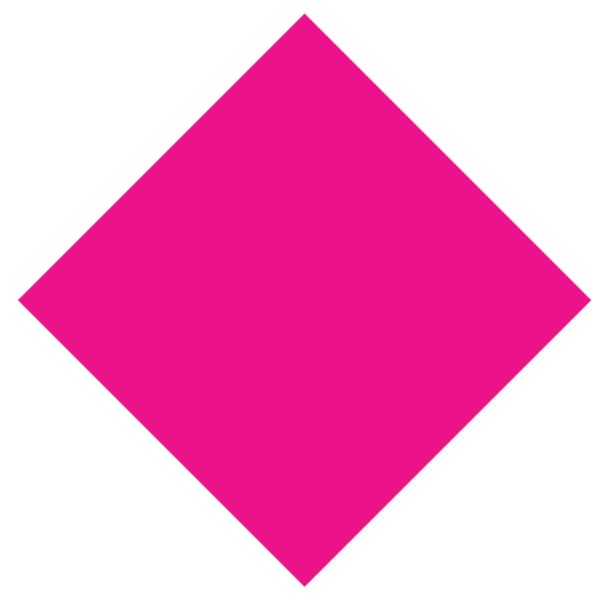
کاوش‌های صد ساله باستان‌شناسی در شهر شوش به کشف و شناسایی قبور بیشماری از گورستان‌های عظیم در «شهر شاهی» و «دانجن یا سیاه‌چال» انجامیده است. قدمت این گورستان‌ها از هزاره سوم تا هزاره دوم پیش از میلاد می‌باشد. در اینجا، تعداد بیشماری از سربازان به همراه ادوات جنگی ساخته شده از مس و مفرغ (مانند خنجر، سرنیزه، تبرزین و سر گرز) به خاک سپرده شده‌اند. فرم این ادوات جنگی قابل مقایسه با سایر مناطق هستند. در کوه‌های لرستان، تبرها و سر گرزها با نقوشی خارق‌العاده و نقش‌مایه‌های حیوانی تزئین می‌شدند. سفال‌ها نیز نمایانگر رابطه نزدیک میان شوش و مناطق کوهستانی هستند. در این سرزمین‌ها، اجساد در تابوت‌های گلی منقوش به خاک سپرده می‌شدند.

Die Akkader in Susa

Um 2330 v. Chr. endet in Südwestasien das Zeitalter der souveränen Stadtstaaten. Unter der Führung von Sargon von Akkad formiert sich zum ersten Mal ein territoriales Reich. Seine Truppen erobern die Ebene von Chusistan mit dem Zentrum Susa. Sargons Nachfolger marschieren bis nach Marhashi in Südostiran. Die Stadt Susa wird in die akkadische Verwaltung integriert und von Statthaltern regiert. Damit beginnt ein Jahrtausend, das von Machtkämpfen zwischen wechselnden Herrscherdynastien im Bergland und in Mesopotamien geprägt ist. Die materielle Kultur der iranischen Bergvölker nimmt diese wechselnden Einflüsse auf.

Akkadian Rule in Susa

The era of sovereign city states came to an end in Southwest Asia around 2330 BC when Sargon of Akkad set out to establish the first territorial empire. His troops conquered the Khuzestan Plain and its hub, the city of Susa. Sargon's successors marched all the way to Marhashi in Southeast Iran. The city of Susa was placed under Akkadian administration and ruled by governors. Thus began a millennium marked by power struggles between shifting ruling dynasties in the highlands and Mesopotamia. The material culture of the inhabitants of the Iranian highland bears witness to these changing influences.

اکدها در شوش

در ۲۳۳۰ پیش از میلاد، دوره دولت‌شهرهای قدرتمند به پایان رسید. و تحت رهبری سارگون، پادشاه اکد، برای اولین بار یک امپراتوری شکل گرفت. سپاهیان وی دشت خوزستان به مرکزیت شوش، را فتح نمودند. پیروان سارگون تا مره‌اشی در جنوب شرق ایران، لشکرکشی کردند. شهر شوش در حکومت اکد ادغام شده و تحت حکومت شهربانان قرار گرفت. و بدین ترتیب هزاره‌ای آغاز گردید که شاهد نبرد میان سلسله‌های مختلف و متغیر برای تصاحب قدرت در مناطق کوهستانی و بین‌النهرین بود. مواد فرهنگی اقوام ایرانی کوهنشین گواهی بر این شرایط و تأثیرات متغیر می‌باشند.

Susa im 2. Jt. v. Chr.

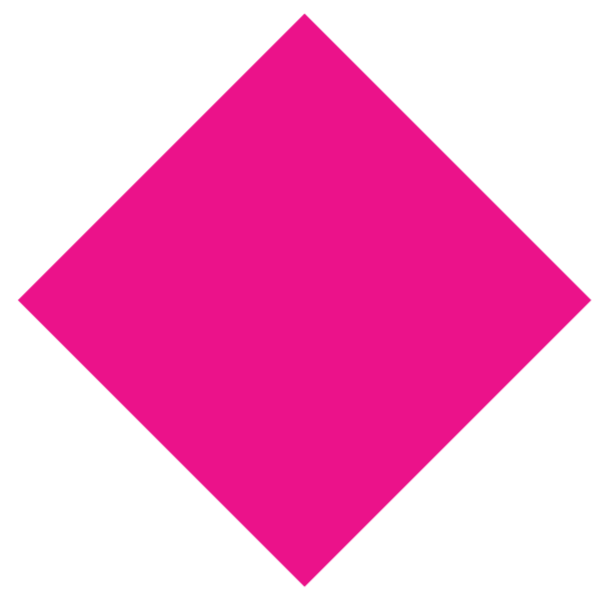
Die Stadt Susa entwickelte sich im Laufe des 2. Jts. v. Chr. zum Zentrum der Küstenebene von Chusistan. Im frühen 2. Jt. v. Chr. herrschten dort die Sukkalmah, ursprünglich Gouverneure in der akkadischen Verwaltung, doch im 2. Jt. v. Chr. bezeichnet dieser Titel souveräne lokale Herrscher. Nach 1600 v. Chr. nennen sich die dortigen Regenten »Könige von Susa und Anshan«.

In der Architektur und der materiellen Kultur orientierte sich Susa stark an mesopotamischen Vorbildern.

Susa in the second millennium BC

Over the course of the second millennium BC, the city of Susa became the centre of the Khuzestan coastal plain. In the early second millennium BC, it was ruled by the Sukkalmah, a title originally used by the governors in the Akkadian administration, but after 2100 BC denominating the newly sovereign local rulers. After 1600 BC, the rulers adopted the title »King of Susa and Anshan«.

In its architecture and material culture, Susa drew heavily on Mesopotamian models.

شوش در هزارهٔ دوم پیش از میلاد

در هزارهٔ دوم پیش از میلاد، شهر شوش به مرکز دشت ساحلی خوزستان تبدیل گردید. سوکلماها (سوکلماه) که در اصل از مقامات دولتی در حکومت اکد بودند، در آغاز هزارهٔ دوم پیش از میلاد در شوش حکومت می‌کردند. از ۱۷۰۰ پیش از میلاد به بعد، حاکمان محلی خود را پادشاهان «شوش وانشان» می‌نامند.

شوش در معماری و مواد فرهنگی، شدیداً از تمدن‌های بین‌النهرین پیروی می‌کند.

Terrakotten aus Susa

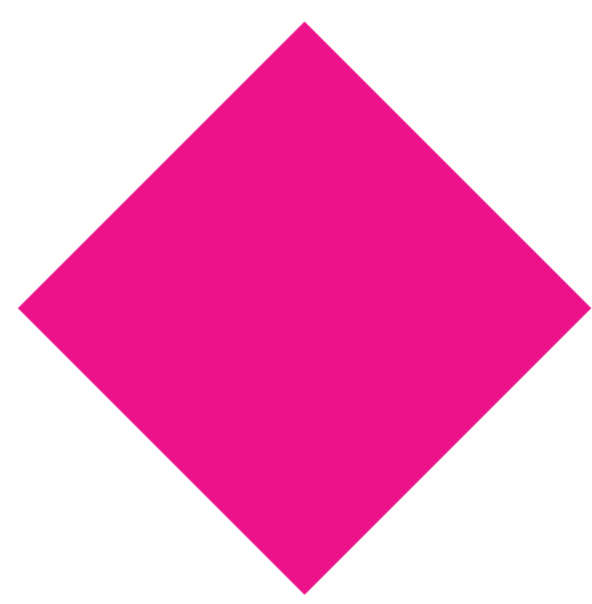
Im 2. Jt. v. Chr. begann man, Serien stets gleicher Tonfigurinen in Negativformen herzustellen.

Diese spielten eine wichtige Rolle in der alltäglichen Frömmigkeit und symbolisierten die Verbindung einer Familie mit einem bestimmten Tempel und der dort residierenden Gottheit, deren Schutz und Wohlwollen erbeten wurde.

Terracotta Figurines from Susa

The second millennium BC saw the start of the serial production of mould-made terracotta figures.

These figures played an important role in everyday religious observances and symbolised the connection between a family and a particular temple and its presiding deity, whose protection and benevolence they sought.

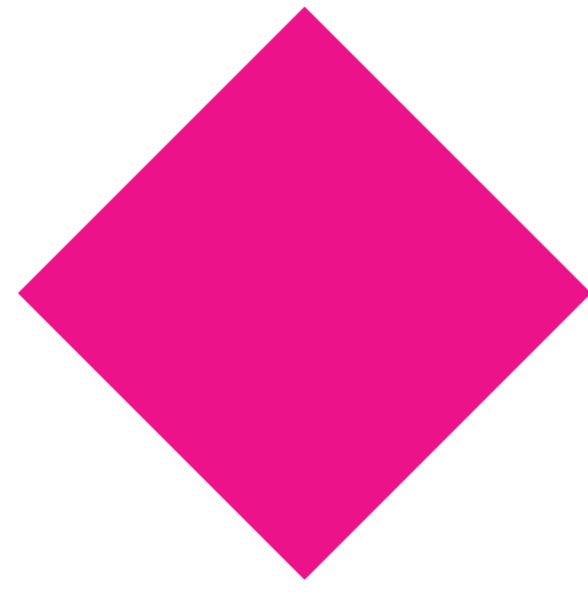
سفالینه‌های شوش

در هزارهٔ دوم پیش از میلاد، تولید قالبی مجسمه‌های سفالی آغاز می‌گردد.

این مجسمه‌ها نقش مهمی در مناسبات روزمره داشته، و سمبلی از ارتباط یک خانواده با معبدی معین و خدایان حاکم بر آنجا که برای حفاظت و برکتشان دعا می‌شد، بودند.

Bitumen

Natürliches Bitumen verwendete man seit der Steinzeit als Klebstoff und Dichtungsmittel. Im 2. Jt. v. Chr. fertigte man Gefäße und Dekorationselemente aus Bitumenmastix. Hierfür wurde das Bitumen auf ca. 160 Grad erhitzt und so verflüssigt, hinzu gab man Sand oder feingemahlene Mineralien. Beim Abkühlen wurde es wieder fest und konnte durch Schneiden und Schnitzen bearbeitet werden.

قیر

انسان قیر طبیعی را از زمان عصر سنگ به عنوان ماده‌ای چسبنده یا برای ایزوله کردن و درزگیری استفاده می‌نمود. از هزارهٔ دوم پیش از میلاد، ظروف و قطعات ساختمانی از ترکیب قیر و صمغ ساخته شدند. برای این منظور، قیر را تا ۱۶۰ درجه حرارت می‌دادند تا بصورت مایع درآید، سپس به آن شن و یا مواد معدنی پودر شده اضافه می‌کردند. در هنگام خنک شدن، قیر دوباره سفت شده و بوسیله بریدن و تراشیدن پردازش می‌شد.

Bitumen

Natural bitumen had served as an adhesive and sealant ever since the Stone Age. In the second millennium BC, vessels and component parts were made of bitumen and bitumen mastic. This involved heating bitumen to c. 160 degrees and the addition of sand or finely ground minerals to the liquefied material. On cooling, the bitumen hardened again and could be cut or carved.

Gewichte aus Susa

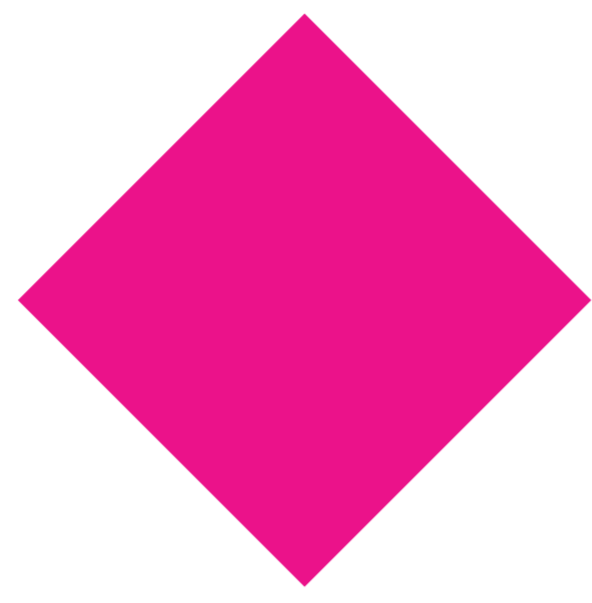
Im 3. Jt. v. Chr. wurden in Westasien standardisierte Gewichte eingeführt: Voraussetzung dafür war eine soziale Organisation, die einen Standard sichern und durchsetzen konnte, wie dies in Susa nach 2330 v. Chr. unter akkadischer Verwaltung der Fall war.

Gewichte werden aufgrund der kleinsten Einheit – in Südwestasien in der Regel ein Gerstenkorn – und ihres Vielfachen definiert: 10 Gerstenkörner = 1 Schekel, 60 Schekel = 1 Mina, 60 Minen = 1 Talent. Die Gewichtssteine der Waagen bestanden aus schwerem Stein, z.B. Hämatit.

Weights from Susa

Standardised weights were introduced in West Asia in the third millennium BC. This required a social order that was capable of enforcing and safeguarding standards, as was the case in Susa under Akkadian administration after 2330 BC.

Weights were defined on the basis of the smallest unit – in Southwest Asia usually a grain of barley – and its multiples. Ten grains of barley equalled one shekel; sixty shekels equalled one mina; sixty minas equalled one talent. The weights used on the scales were made of heavy stone, for example haematite.

وزنه‌های بدست آمده از شوش

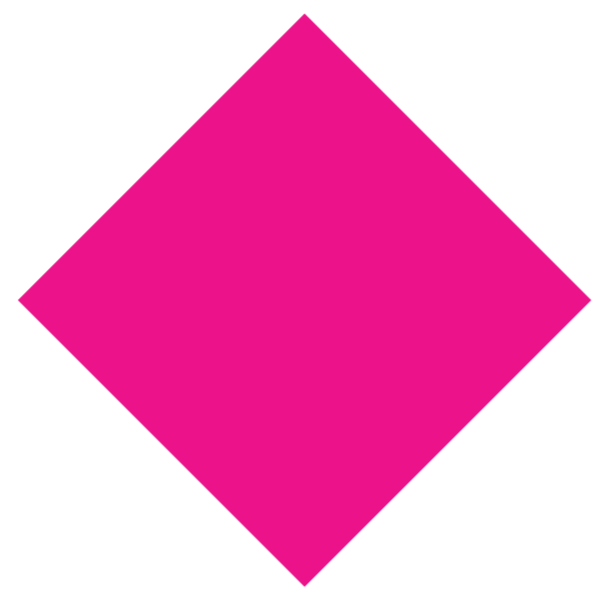
در غرب آسیا در هزاره سوم پیش از میلاد، وزنه‌هایی استاندارد مورد استفاده قرار می‌گرفتند. شرایط لازم برای استفاده از آنها، وجود یک سازمان اجتماعی بود، که یک استاندارد را ثبت و

به اجرا در آورد. همانند آنچه در شوش بعد از ۲۳۳ پیش از میلاد، تحت نظارت و اداره اکدها صورت گرفت.

وزنه‌ها بر اساس کوچکترین واحد اندازه‌گیری (یک دانه جو در جنوب غرب آسیا) و چند برابر آن تعریف می‌شدند. ۱۰ دانه جو برابر یک شیکل، ۶۰ شیکل برابر یک مینا و ۶۰ مینا برابر با یک تلنت است. این وزنه‌های ترازو از سنگ‌های سنگینی چون سنگ هماتیت ساخته شده بودند.

Keramikstile

In den Bergregionen rund um das Tiefland von Chusistan entwickeln sich im späten 3./frühen 2. Jt. v. Chr. regional unterschiedliche Keramikstile. Im Südzagros war die Kaftari-Keramik zu Hause. Sie wurde per Schiff über den Persischen Golf hinaus verhandelt. In Lorestan kennt man bemalte Keramik aus Tappe Guran und anderen Orten. In Nordwestiran entstand gegen 2000 v. Chr. die polychrom bemalte »Urmia-Ware«, die im gesamten Südkaukasusraum zu finden ist.

سبک‌های سفال

در اواخر هزاره سوم و اوایل هزاره دوم پیش از میلاد، در مناطق کوهستانی و دشت هموار خوزستان، سبک‌های محلی متفاوتی از سفال گسترش می‌یابد. جنوب زاگرس منطقه سفال کفتری بود، و این سفال را با کشتی به فراتر از مرزهای خلیج فارس صادر می‌کرد. سفال منقوش در تپه گوران و سایر محوطه‌ها در لرستان شناخته شده است. در حدود ۲۰۰۰ سال پیش از میلاد، سفال منقوش چندرنگ که تحت عنوان «سفال ارومیه» شناخته شده، از شمال غرب ایران سرچشمه گرفته و در سراسر منطقه جنوب قفقاز دیده می‌شود.

Pottery Styles

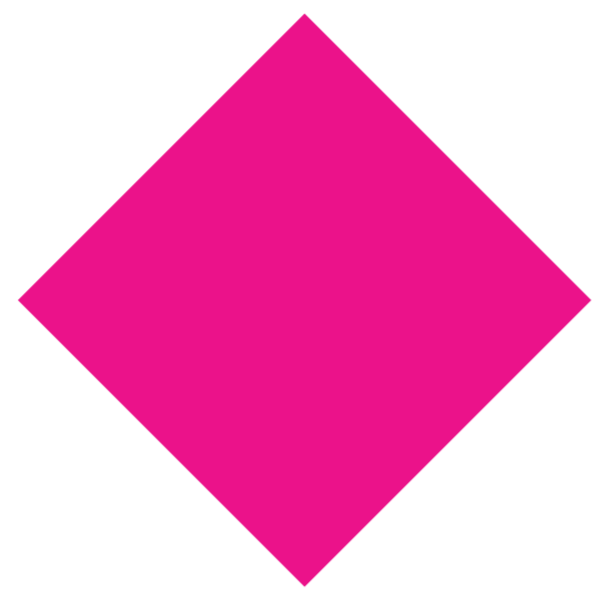
In the late third and early second millennium BC, the mountainous regions surrounding the Khuzestan Plain saw the emergence of distinct regional ceramic styles. The southern Zagros Mountains were home to Kaftari pottery. Widely traded, it was shipped to the Persian Gulf and beyond. Luristan was familiar with painted wares from Tappe Guran and elsewhere. The polychrome painted Urmia Ware, which could be found throughout the southern Caucasus, was produced in Northwest Iran around 2000 BC.

Elamische Porträtköpfe

Im Verlauf des 2. Jts. v. Chr. gaben die Bewohner von Susa den Verstorbenen tönernerne Modellköpfe oder Masken mit ins Grab, die wohl den Verstorbenen selbst darstellen. Diese Bildwerke zeigen uns lebensrechte Elamer, mit kunstvoller Frisur und Barttracht, mit Haarbändern und Schmuck. Es handelt sich jedoch nicht um individuelle Porträts, sondern um typisierte Darstellungen.

Elamite Portrait Heads

In the second millennium BC, the inhabitants of Susa buried their dead with clay heads or masks that probably represented the deceased themselves. These objects introduce us to naturalistic depictions of Elamites and their elaborate hairstyles and beards, ribbons and jewellery. However, the masks represent idealised types rather than actual individual portraits.

سرديس‌های ایلامی

در طی هزارهٔ دوم پیش از میلاد، ساکنان شوش ماکت‌هایی گلی از سر و یا نقاب‌هایی را به همراه اجساد دفن می‌کردند، که احتمالاً شمایی از شخص متوفی را ارائه می‌دهند. این اشیا، یک ایلامی واقعی و زنده با آرایش هنرمندانهٔ مو و ریش، با سربندها و زیورآلات را به ما نشان می‌دهند. اگرچه این سرديس‌ها و نقاب‌ها بیشتر حالت ایده‌آل و معمول را به تصویر می‌کشند، تا تصویری واقعی از فرد.

Zikkurat

Im flachen Tiefland von Mesopotamien hatte sich über Jahrtausende die Tradition der hoch über die Stadt erhobenen Tempel entwickelt. Diese standen oben auf einem abgestuften Tempelturm, einer Zikkurat.

In Tschogha Zanbil entstand im späten 2. Jt. v. Chr. eine Zikkurat. Zunächst errichtete man einen von langschmalen Räumen umgrenzten quadratischen Hof. In ihm wurde der Tempelturm erbaut, wobei die äußeren Räume seine unterste Stufe bildeten.

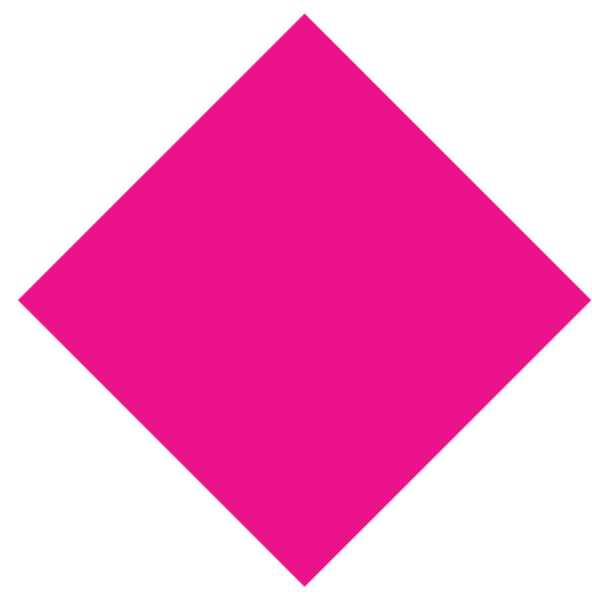
Mit insgesamt fünf Stufen, deren Höhe und Abmessungen von unten nach oben abnehmen, erreichte der Turm eine rekonstruierte Höhe von 56 Metern. Der Zugang erfolgte über Treppen im Inneren und war den Priestern vorbehalten.

Ziggurat

The tradition of tall temples soaring above the city developed over millennia in the flat lowlands of Mesopotamia. The temples were erected on a stepped base, the ziggurat.

The ziggurat of Chogha Zanbil was built in the late second millennium BC. The first construction phase saw the laying out of a square courtyard framed by oblong rooms that came to form the bottom step of the ziggurat.

With a total of five steps of diminishing size and height, the ziggurat reached a reconstructed height of 56 metres. It was accessible to priests only, who could reach the upper levels via flights of stairs on the inside.

زیگورات

در طی بیش از هزاران سال، سنت معابد مرتفع گسترده بر شهر در سرزمین‌های هموار بین‌النهرین توسعه یافت. این معابد بر برجی پلکانی استوار بودند، یک زیگورات.

زیگورات چغازنبیل در اواخر هزارهٔ دوم پیش از میلاد بنا شد. در ابتدا، اتاق‌هایی بلند و باریک در اطراف حیاطی مربع شکل ساخته شدند. برج معبد در فضای حیاط مرکزی بنا شد، در حالیکه اتاق‌های بیرونی اولین طبقه را شکل دادند.

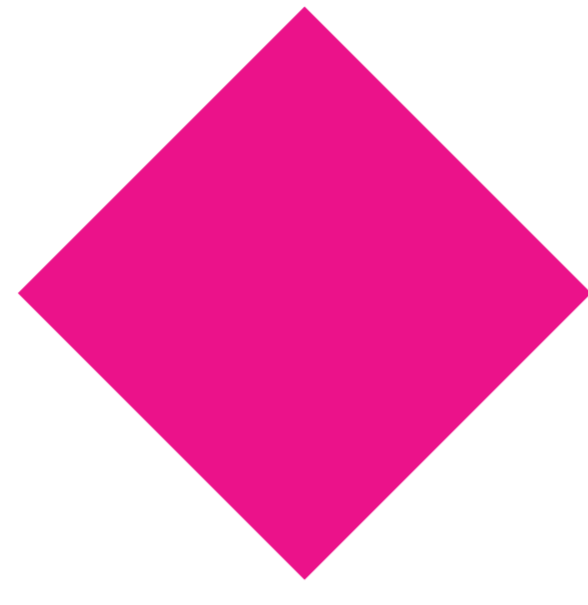
جمعاً با پنج طبقه که اندازه و ارتفاعشان از پایین به بالا کم می‌شود، ارتفاع بازسازی شده زیگورات به ۵۶ متر می‌رسد. دسترسی به برج تنها برای کشیش‌ها و از طریق پلکان‌های داخلی امکان‌پذیر بود.

Der Tempel

Die Zikkurat von Tschogha Zanbil besteht in ihrem Kern aus Lehmziegeln, nur die Außenseiten sind mit gebrannten Ziegeln verblendet. Jede 10. Reihe dieser Ziegel trägt eine Inschrift mit einer Weihung für die elamischen Gottheiten Inshushinak und Napirisha. Der Tempel selbst stand oben auf dem Tempelturm und ist nicht erhalten. Er war mit glasierten, mit Weihinschriften versehenen Knaufziegeln geschmückt. Die luxuriöse Ausstattung elamischer Tempel mit Bauschmuck aus Kupfer und Silber lässt sich nur aus Textquellen rekonstruieren.

The Temple

The core of the ziggurat of Chogha Zanbil is built of mud bricks; only the exterior was clad in baked bricks. Every tenth row of these cladding bricks bears a votive inscription dedicated to the Elamite deities Inshushinak and Napirisha. The temple itself stood on top of the ziggurat and has not survived. It was decorated with glazed bricks bearing votive inscriptions. The lavish furnishings of Elamite temples with architectural decorations made of gold and silver can only be reconstructed from textual sources.

معبد

هسته زیگورات چغازنبیل از خشت خام ساخته شده، و فقط قسمت‌های بیرونی با آجرهای پخته پوشیده شده‌اند. پس از هر ده ردیف آجر ساده یک ردیف حامل آجرهای نوشته‌دار و وقف شده به خدایان ایلامی، اینشوشیناک و ناپیریشا می‌باشد. خود معبد در بالاترین طبقه زیگورات ساخته شده و اثری از آن برجای نمانده است. این معبد با گل‌میخ‌های لعاب‌دار و کتیبه‌دار تزئین شده بود. تزئینات اشرافی معابد ایلامی با عناصر تزئینی از جنس مس و نقره را تنها می‌توان از روی منابع نوشتاری بازسازی نمود.

Das Felsrelief von Kurangun

Die Gottheiten des elamischen Pantheons bevölkerten nicht nur die Tempel in den Städten, sondern auch besondere Orte in der Natur.

Ein Quelltopf, aus dem klares Wasser aus dem Untergrund hervorsprudelte, oder eine in die Tiefe eines Berges führende Höhle waren Pforten in jenseitige Welten und Kristallisationspunkte der Frömmigkeit.

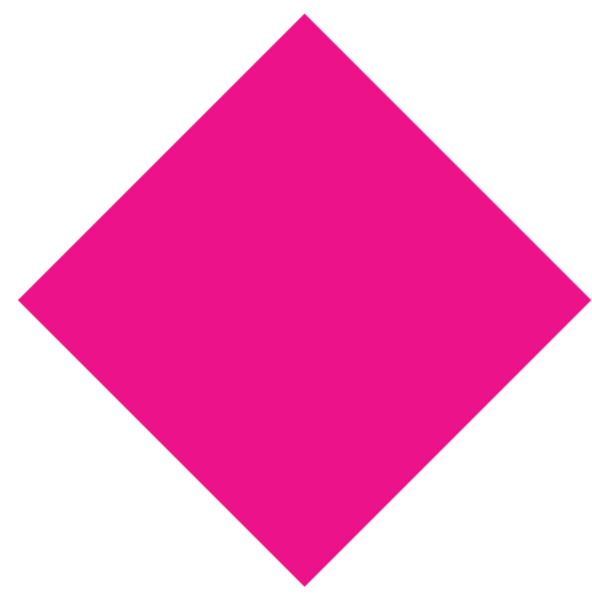
Die besondere Bedeutung dieser Orte wurde durch Felsreliefs angezeigt. Das zentrale Motiv des Reliefs von Kurangun, 80 Meter oberhalb des Flusses Fahliyan in den Fels geschlagen, ist ein Götterpaar, erkennbar an den Hörnerkronen: Im Zentrum sitzt ein bärtiger Gott auf einem Schlangenthron, hinter ihm kniet eine Göttin. Der Gott hält in seiner erhobenen Rechten die Machtzeichen Ring und Stab, aus denen zwei Wasserströme über die vor ihm stehenden Betenden fließen.

The Rock Relief of Kurangun

The deities of the Elamite pantheon populated not only urban temples, they also inhabited special places in nature.

Springs of clear water or deep caves in the side of a mountain were seen as gates to other worlds and as numinous sites whose special significance was underlined with rock reliefs.

The central motif of the relief at Kurangun, carved into the rock face some 80 metres above the river Fahlian, is a divine couple picked out by their horned crowns. The bearded male god is seated on a serpent throne in the centre; the goddess is kneeling behind him. In his raised right hand, the male deity holds a ring and a staff from which two streams of water pour forth onto the figures praying before him.

سنگ‌نگاره کورنگان

خدایان ایلامی نه تنها در معابد شهری، بلکه در مناطق خاصی از طبیعت نیز حضور داشتند.

چشمه‌ای زیرزمینی با آب زلال، و یا غارهای عمیق در دل کوه دریچه‌ای به دنیاهای دیگر و نقطه کانونی پرهیزگاری و تقوا بودند.

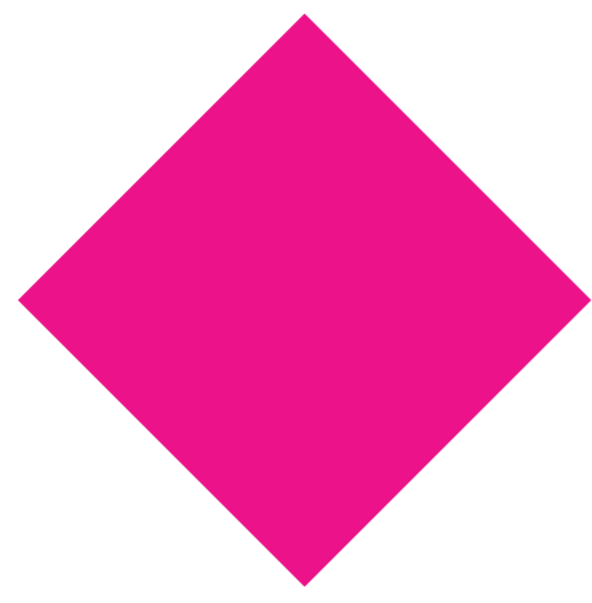
اهمیت ویژه این اماکن به وسیله سنگ‌نگاره‌ها نشان داده می‌شد. نقش‌مایه اصلی سنگ‌نگاره کورنگان که بر روی صخره‌ای در هشتاد متری بالای رود فهلیان کنده شده است، زوجی از خدایان می‌باشد که از طریق تاج‌های شاخدار قابل تشخیص هستند. در مرکز، یک ایزد مذکر ریش‌دار بر تختی به شکل مار نشسته و الهه‌ای در پشت او زانو زده است. ایزد مذکر دست راست خود را بلند کرده، حلقه و عصایی در دست دارد که از آنها دو شاخه آب بر روی نیایشگرانی که در مقابل او ایستاده‌اند، فوران کرده است.

Wächter- figuren

Wächterfiguren beschützten in Tschogha Zanbil die Zugänge zu einigen Tempeln. Zwei naturalistisch modellierte Zeburinder aus gelblicher, glasierter Quarzkeramik standen am Eingang zum Vorraum des Tempels für IM und Schala. Sie trugen eine Widmung an den Gott Inschuschinak, in der der elamische König Untasch-Napirischa erklärt, dass niemand vor ihm jemals solche Figuren geschaffen habe, und er sich wünscht, Inschuschinak möge den Platz mit Heiterkeit erfüllen und ihm und seiner Familie ein langes Leben schenken.

Guardian Figures

Figures of sentinels guard the access to some of the temples at Chogha Zanbil. Two naturalistically modelled zebus made of yellowish glazed faience stood at the entrance to the antechamber of the temple of IM and Shala. They bore a dedication to the god Inshushinak, in which the Elamite king Untash-Napirisha declared that no one before him had created figures such as these, and that he hoped that Inshushinak would fill the site with joy and grant him and his family a long life.

مجسمه‌های نگهبان

مجسمه‌های نگهبان در چغازنبیل، ورودی تعدادی از معابد را محافظت می‌کردند. دو مجسمه طبیعت‌گرایانه‌ای به شکل گاو از گل پخته لعابدار، در کنار ورودی به حیاط جلویی معبد

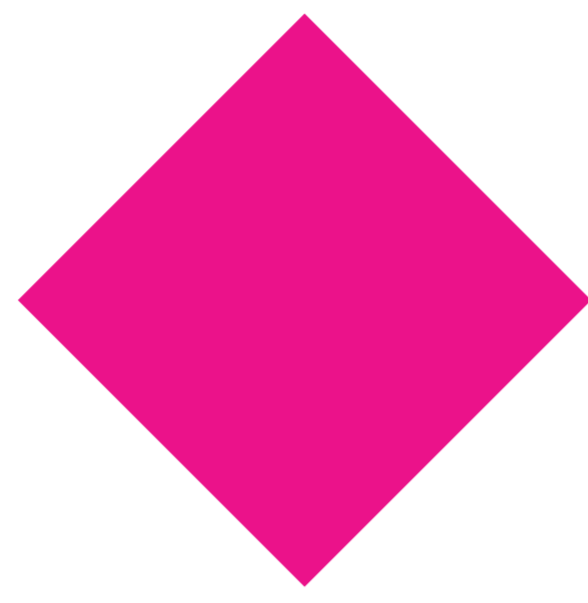
ایم و شالا قرار داشته، و حامل کتیبه‌ای پیشکش به خدای اینشوشیناک هستند. در این کتیبه اونتاش ناپیریشا، پادشاه ایلام، توضیح می‌دهد که هیچکس پیش از این چنین مجسمه‌هایی نساخته، و آرزو می‌کند که اینشوشیناک این مکان را با خرسندی پر کرده و به او و خانواده‌اش عمر طولانی عطا کند.

Weihgaben

Die Menschen verknüpfen ihre Geschenke an die Götter meist mit der Bitte um die Erfüllung eines Wunsches oder um göttlichen Schutz. Kleine Tonobjekte in Form von Vögeln und Fischen sind Votivgaben aus dem Pinikir-Tempel in Tschogha Zanbil. Oft wurde auch Kriegsbeute geweiht, nachdem man sie zuvor mit einer Inschrift versehen hatte: Die Streitaxt aus Haft Tappe trägt eine fragmentarische Inschrift mit dem Namen des Weihenden.

Votive Gifts

Supplicants usually combined their offerings to the gods with a request for divine protection or for the fulfilment of a wish. Small clay birds or fish formed votive offerings at the Pinikir Temple at Chogha Zanbil. The spoils of war were often repurposed as votive gifts and inscribed with a dedication to a deity. The battle axe from Haft Tepe bears a fragmentary inscription with the name of the devotee.

نذورات و پیشکش‌ها

انسان، اغلب برای برآورده شدن یک آرزو و یا در طلب محافظتِ خدایان، پیشکش‌های خود را به خدایان تقدیم می‌کند. پیکرک‌های گلی به شکل پرنده و یا ماهی از جمله اشیای وقف شده به معبد پی‌نیکیر در چغازنبیل هستند. غنائم جنگی نیز اغلب وقف می‌شدند، بعد از اینکه آن‌ها را با یک نوشته یا کتیبه همراه می‌کردند. تبرزین بدست آمده از هفت‌تپه حاوی کتیبه‌ای ناقص با نام شخص وقف‌کننده می‌باشد.

Glas und Fritte

Um die Mitte des 2. Jts. v. Chr. erfanden Handwerker im Vorderen Orient das lichtdurchlässige Glas.

Seine Farbe entsteht durch die Zugabe von Metalloxiden: Kobaltoxid färbt blau, Chromoxid grün und Eisenoxid rot. Der neue Werkstoff erlaubte die Herstellung bisher unbekannter Dekorationselemente: Aus Glasfäden fertigte man Perlen und Anhänger, als farbige Glasur überzog er Ziegel und Keramik, aus Quarzfritte entstanden leuchtend bunte Gefäße und Rollsiegel.

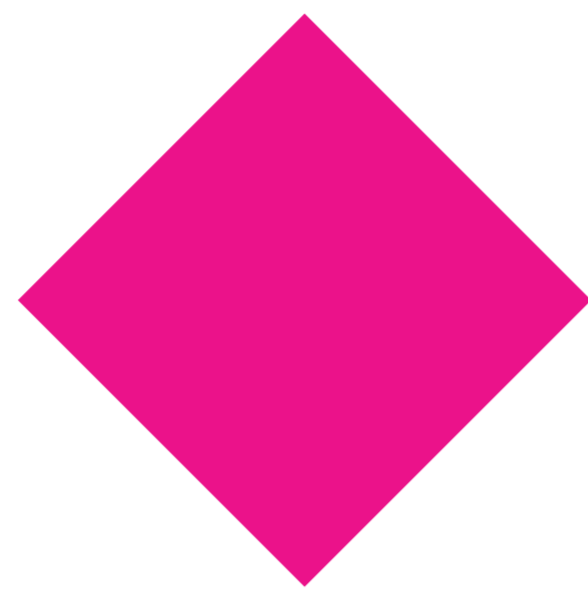
In Tschogha Zanbil fand man körbewise Stäbe aus miteinander verdrehten weißen und schwarzen Glasfäden, wohl Füllungen für Fenster oder Rohmaterial für Perlen.

Glass and Frit

Around the middle of the second millennium BC, Middle Eastern craftsmen discovered how to make translucent glass.

Its colour is the result of metal oxides: cobalt oxide produces blue, chrome oxide green and iron oxide red. The new material allowed for the creation of hitherto unknown decorative elements. Glass canes were turned into beads and pendants; bricks and pottery were coated in polychrome glazes, quartz frit was used to make luminous, jewel-coloured vessels and cylinder seals.

In Chogha Zanbil twisted black and white glass canes were found by the basket load – probably the raw material for window panes and beads.

شیشه و فریت

در حدود اواسط هزارهٔ دوم پیش از میلاد، صنعتگران در خاور نزدیک شیشهٔ شفاف را ابداع کردند.

رنگ شیشه بواسطهٔ اضافه کردن اکسید فلز پدید می‌آید. اکسید کبالت رنگ آبی، اکسید کروم سبز و اکسید آهن رنگ قرمز را ایجاد می‌کند. مادهٔ جدید، تولید عناصر تزئینی را ممکن ساخت که تا به امروز ناشناخته‌اند. از نی‌ها و لوله‌های شیشه برای ساخت مروارید و گردنبند، از لعاب رنگی برای روکش کردن آجر و سفال، و از خرده‌های شیشه جهت ساخت ظروف رنگی درخشان و مهرهای استوانه‌ای استفاده می‌شد.

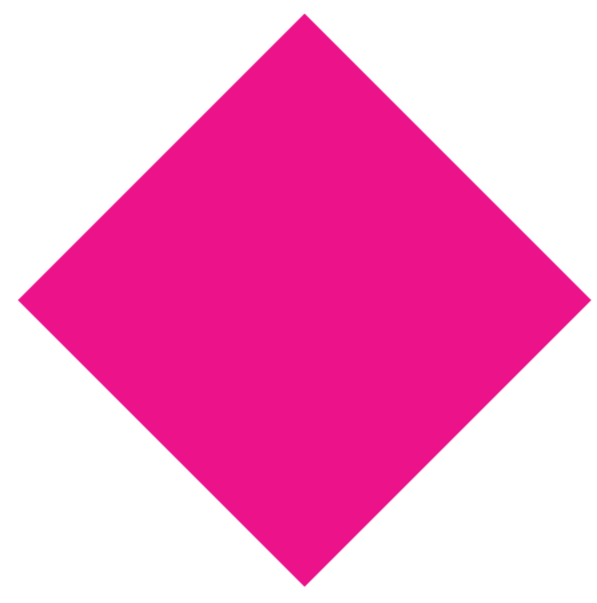
سبدهایی از نی‌های شیشه‌ای سفید و سیاه بهم آمیخته در چغازنبیل کشف شدند. گمان می‌رود از آنها جهت پرکردن پنجره‌ها و یا بعنوان مواد خام برای ساخت مروارید استفاده می‌شده است.

Kudurru

Ein Kudurru ist ein beschrifteter Grenzstein mit Göttersymbolen. Dieser Kudurru wurde in Sar-e Pol-e Zohab an einer Stelle gefunden, wo bereits die natürliche Topografie Grenzen zwischen Bergland und Ebene markiert. Die Inschrift beschreibt die Grenzen von Feldern, die Beamte des babylonischen Königs Marduk-appla-iddina einem gewissen Burrasach überlassen haben. Fluchformeln richten sich gegen diejenigen, die es wagen, dieses Landrecht zu missachten. Im oberen Teil des Kudurru sieht man die Symbole der angerufenen Götter: eine Sonnenscheibe für den Sonnengott Schamasch, die Mondsichel für den Mondgott Sin, einen Stern für Ishtar, einen Spaten für Marduk, einen Hund für Gula sowie weitere Gottheiten.

Kudurru

A kudurru is an inscribed stone boundary marker with symbolic images of the gods. This kudurru was found in Sarpol-e Zahab at a site where the transition from hill country to plain is already apparent in the natural topography. The inscription describes the boundaries of fields granted by officials acting for the Babylonian king Marduk-appla-iddina to a certain Burrasakh. Anyone daring to violate Burrasakh's property rights is threatened with curses. The upper part of the kudurru shows the symbols of the deities invoked: a sun disc for the solar deity Shamash, a crescent moon for the lunar deity Sin, a star for Ishtar, a spade for Marduk, a dog for Gula as well as further deities.

سنگ مرزی یا کودورو

«کودورو» یک سنگ مرزی نوشته شده با سمبل خدایان بود. این کودورو در سر پل ذهاب در محلی پیدا شده که مکان‌نگاری طبیعی مرزهای بین سرزمین کوهستانی و سرزمین‌های هموار را مشخص می‌کند. این نوشته، مرزهای مزارعی را توصیف می‌کند که یکی از کارگزاران

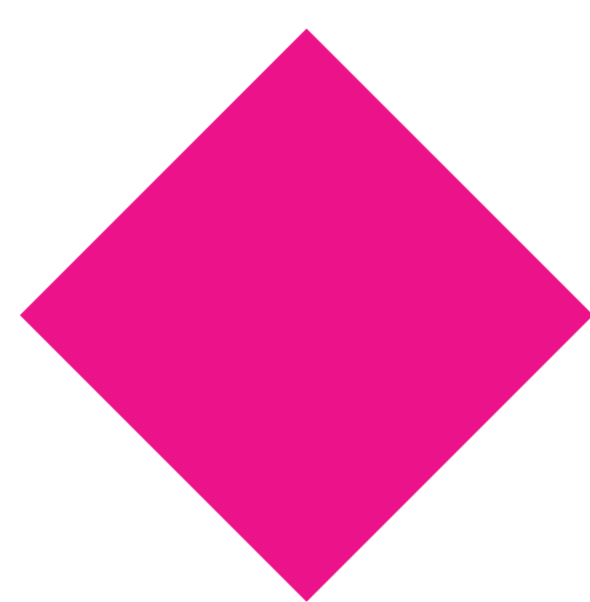
مردوک-اپل-ایدین (پادشاه بابل) به مردی به نام بوراساخ واگذار کرده بود. نفرین بر کسانی که جرأت کنند این حق مالکیت زمین را زیر پا بگذارند. سمبل خدایان مورد خطاب در بخش بالایی کودورو دیده می‌شوند: یک خورشید برای شمش خدای خورشید، یک هلال ماه برای سین خدای ماه، یک ستاره برای ایشتار، یک بیل برای مردوک، یک سگ برای گولا و همچنین برای خدایان دیگر.

Kriegervölker und Krieger- gräber

In der frühen Eisenzeit nach 1200 v. Chr. zeigte das Hochland ein Mosaik von Kleinstaaten, deren Herrscher sich durch persönlichen Mut und Heldentum auszeichneten. Reich ausgestattete Gräber in Marlik und an anderen Orten enthielten Schmuck, prunkvolle Trinkbecher, figürliche Gefäße für das Ausschchenken von Wein und zahlreiche Waffen, welche die Waffenbrüder des Verstorbenen feierlich in einer Reihe neben oder unter dem Toten abgelegt hatten.

Warrior People and Warrior Graves

In the early Iron Age after 1200 BC, the highland was a mosaic of small states whose rulers distinguished themselves through their personal courage and heroism. Richly furnished graves in Marlik and at other sites contained jewellery, magnificent drinking vessels, figurative vessels to pour wine and numerous weapons deposited in neat rows next to or beneath the body by the deceased's brothers in arms.

جنگجویان و آرامگاه‌های جنگجویان

در اوایل عصر آهن پس از ۱۲۰۰ پیش از میلاد، ارتفاعات مجموعه‌ای از ایالت‌های کوچک بود که فرمانروایانشان به سلحشوری و دلاوری شهرت داشتند. قبور غنی در مارلیک و سایر محوطه‌ها زیورآلات، جام‌های نفیس، ظروف مشروب‌خوری به شکل انسان و تعداد زیادی اسلحه و جنگ افزار به همراه داشتند که توسط هم‌زمان متوفی طی تشریفات در کنار یا زیر جسد قرار گرفته شده بودند.

Goldene Gefäße

Die Kunstfertigkeit der einheimischen Goldschmiede zeigt sich an den verzierten Gold- und Silbergefäßen aus Marlik und Kelardascht. Die Becher sind in flachem oder hohem Relief von innen getrieben und außen punziert und ziseliert. Stilistisch lassen sich lokale Arbeiten und Importe aus Babylonien oder Assyrien unterscheiden.

ظروف طلائی

ظروف طلا و نقره به دست آمده از مارلیک و کلاردشت شاهی بر مهارت زرگران بومی هستند. جامها با نقوش مسطح یا برجسته از داخل چکش خورده و از بیرون قلم زنی و چکشکاری شده‌اند. ظروف بومی از لحاظ سبک، متمایز از ظروف وارداتی از آشور یا بابل هستند.

Gold Vessels

The ornate gold and silver vessels from Marlik and Kelardasht showcase the skill of the local goldsmiths. The cups are decorated in flat or high relief, executed in the repoussé technique from the inside and chased, punched and engraved from the outside. Local items and Babylonian or Assyrian imports can be distinguished on stylistic grounds.

Gheitariyeh – Graue Ware

Nach der Mitte des 2. Jts. v. Chr. breitet sich von Norden her eine neuartige dunkelgraue Keramik in Iran aus. Die mit Glättmustern dekorierten Gefäße scheinen Metall zu imitieren und stehen für neu aufkommende Trinksitten. Sie finden sich in zahlreichen Gräberfeldern am Abhang des Alborzgebirges.

قیطریه – سفال خاکستری

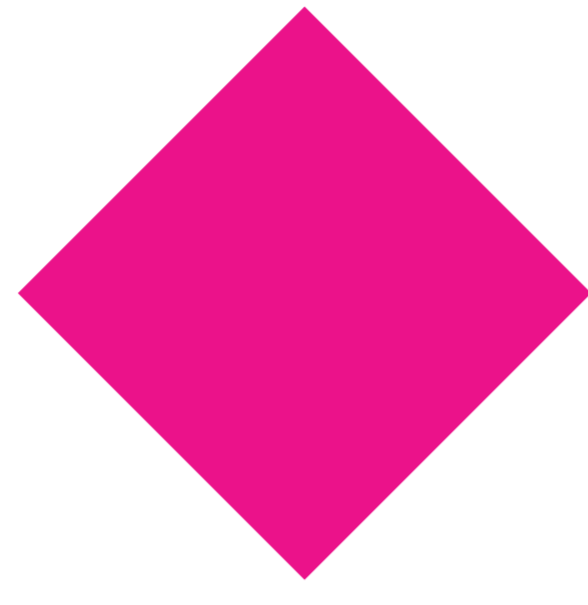
پس از اواسط هزارهٔ دوم پیش از میلاد، نوع جدیدی سفال سیاه-خاکستری از مناطق شمالی در ایران رواج یافت. تعداد زیادی ظروف خاکستری با نقوش داغدار که ابزاری جدید برای عادات نوشیدن بوده و به مانند فلز می درخشیدند، در گورستان‌های دامنهٔ رشته کوه البرز یافت می‌شوند.

Gheitariyeh – Grey Ware

After the middle of the second millennium BC, a novel dark grey ware spread across Iran from the north. Found in numerous graves on the slopes of the Alborz mountain range, the pattern-burnished vessels appear to imitate metal and bear witness to new drinking habits.

Kaluraz

Schnabelkannen oder tierförmige Ausgussgefäße wurden für besondere Trankzeremonien am Grab benutzt. Sie enthielten ursprünglich Wein.

کلورز

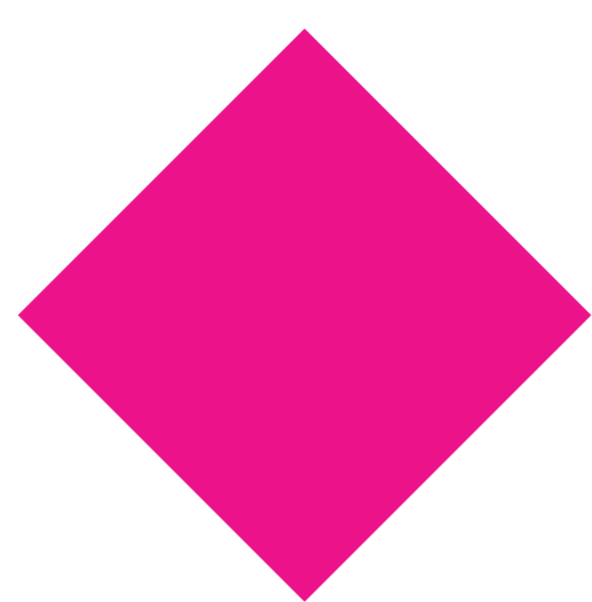
ظروف لوله دار به شکل حیوان و ساغرها در تشریفات خاص برای نوشیدن (به احتمال زیاد شراب) در مراسم تدفین در کنار قبر استفاده می‌شدند.

Kaluraz

Beak-spouted pitchers and animal-shaped pouring vessels were used for special graveside drinking rituals. The drink would have been wine.

Tappe Sialk

Der Tappe Sialk wurde nach einer Unterbrechung von mehr als 1000 Jahren in der Eisenzeit erneut besiedelt. Auf dem Süd-hügel entstand eine gewaltige Lehmziegel-terrasse in Form eines unregelmäßigen Vierecks, wohl der Unterbau für eine erhöhte Festung. Am Fuß des Hügels lagen zwei eisenzeitliche Gräberfelder, die jüngere Nekropole B war mit reich bemalter Keramik ausgestattet.

تپه سیلک

مجدداً پس از وقفه‌ای ۱۰۰۰ ساله، تپه سیلک در عصر آهن مورد سکونت واقع شد. بر روی تپه جنوبی، سکوی خشتی عظیمی به شکل یک چهارضلعی نامنظم قرار گرفته، که به احتمال زیاد زیربنایی برای سازه‌ای مرتفع بوده است. دو گورستان در پای تپه‌های سیلک واقع شدند. سفال منقوش از گورستان ب که جوان تر از گورستان دیگر است، به وفور یافت شده است.

Tappe Sialk

After an interruption of more than a thousand years, Tappe Sialk was resettled in the middle of the second millennium BC. A vast mud brick terrace in the shape of an irregular quadrangle was constructed on the southern hill, probably as the base for a raised citadel. Two Iron Age burial grounds were found at the foot of the hill. The younger of the two – Necropolis B – has yielded finds of lavishly painted ceramics.

Bildziegel aus Rabat

Am Tappe Rabat am Oberlauf des Kleinen Zab in Nordwestiran stand im 8. Jh. v. Chr. ein kleiner Provinzpalast, dessen Hof mit einem Kieselmosaik gepflastert war. Ein Bauwerk in diesem Hof, vielleicht ein Altar, war mit bunt glasierten Bild- und Schriftziegeln geschmückt. Die Keilschriftzeichen nennen einen Ort Arzizu, die Bildziegel zeigen mythische Wesen.

Bricks from Rabat

In the eighth century BC, a small provincial palace was built next to Tepe Rabat on the upper reaches of the Little Zab River in Northwest Iran. Its courtyard was paved with a pebble mosaic. A building in that courtyard, perhaps an altar, was decorated with polychrome painted and inscribed glazed bricks. The cuneiform characters mention a place called Arzizu; the painted bricks feature mythical creatures.

آجرهای منقوش بدست آمده از ربط

در کنار تپه ربط، در حوضه بالایی رود زاب کوچک در شمال غرب ایران، در سده هفتم پیش از میلاد بنایی کوچک با حیاطی سنگفرش شده واقع بود. سازه‌ای در این فضا، احتمالاً قربانگاه، با آجرهای لعابدار رنگی منقوش و نوشته‌دار تزئین شده است. کتیبه به خط میخی از مکانی به نام «ارزیزو» یاد می‌کند، و نقوش موجودات اسطوره‌ای را به تصویر می‌کشند.

Hasanlu und der Goldbecher

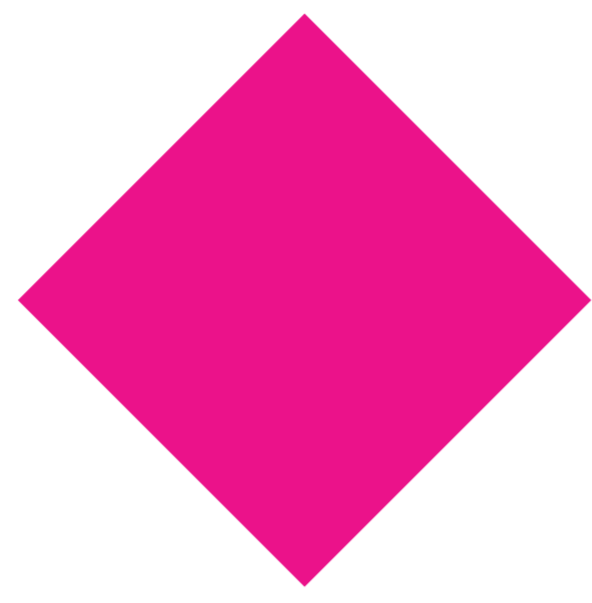
Hasanlu wurde um 800 v. Chr. in einem Krieg zerstört, die Oberstadt brannte ab. Im großen Hof der Zitadelle wurden Frauen und Kinder erschlagen, auch Angreifer starben, als sie die Schatzkammer plünderten. Drei feindliche Soldaten hatten gerade den großen Goldbecher gestohlen, als die brennenden Mauern einstürzten und sie mit ihrer Beute unter sich begruben.

Der Becher zeigt Szenen aus der Götterwelt und vereint zentral- und westasiatische Motive.

Hasanlu and the Gold Cup

Hasanlu was destroyed in a war around 800 BC. The upper city was burnt down. Women and children were massacred in the large courtyard of the citadel; several of the attackers died as they were looting the treasury. Three soldiers had just stolen the large gold cup when the burning walls collapsed and buried them with their spoils.

The cup shows scenes from the world of the gods and fuses Central and West Asian motifs.

حسنلو و جام زرین

در ۸۰۰ پیش از میلاد، حسنلو در طی نبردی نابود شد و بخش بالایی شهر در آتشسوزی از میان رفت. زنان و کودکان در حیاط بزرگ کاخ قتل عام شدند و برخی از مهاجمین در هنگام غارت خزانه جان باختند. سه سرباز جام بزرگ زرین را دزدیده بودند که دیوارهای سوخته فروریختند و آنها را با غنیمتشان مدفون ساختند.

این جام صحنه‌هایی از دنیای خدایان را به تصویر کشیده و نقش‌مایه‌های آسیای مرکزی و غرب آسیا را بهم پیوند می‌دهد.

Ein Eisendolch aus Hasanlu

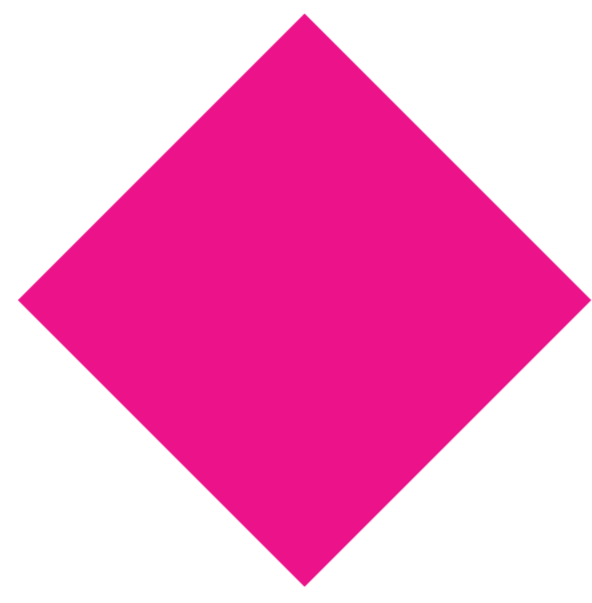
Der Werkstoff Eisen gab der »Eisenzeit« ihren Namen. Eisen war seit dem späten 2. Jt. v. Chr. bekannt, im frühen 1. Jt. v. Chr. breitete sich seine Verarbeitung in ganz Südwestasien aus. Unbehandeltes Eisen war weich und der Bronze technisch ebenbürtig. Es wurde mit Silber oder Bronze kombiniert, um eine kontrastreiche Farbwirkung zu erzielen.

Erst durch die Entwicklung bestimmter Schmiedetechniken wurde Eisen zu einem waffentauglichen Werkstoff, vom 8. Jh. v. Chr. an verdrängte es die Bronze.

An Iron Dagger from Hasanlu

The Iron Age is named for the material iron. Iron has been known since the late second millennium BC. In the early first millennium BC, its use spread all over Southwest Asia. Untreated iron was soft and technically equal to bronze. It was combined with silver or bronze to achieve interesting colour contrasts.

It was not until smelting and forging were better understood that iron became a weapon grade material. By the eighth century BC it began to supersede bronze.

خنجری آهنی از حسنلو

«عصر آهن» نامش را از ماده آهن گرفته است. آهن از هزاره دوم پیش از میلاد از فلزات شناخته شده بود. در اوایل هزاره اول پیش از میلاد، کار بر روی آهن در سرتاسر جنوب غرب آسیا گسترش و رواج یافت. آهن خام نرم و دارای خصوصیات تکنیکی چون مفرغ بود. برای ایجاد یک تباین رنگی بالا، آهن با نقره یا با مفرغ ترکیب می‌شد.

در ابتدا بواسطه توسعه تکنیک‌های خاص آهنگری، آهن بعنوان ماده‌ای مناسب برای تهیه اسلحه مورد استفاده قرار گرفت، و از قرن هشتم میلادی به بعد جایگزین مفرغ شد.

Pferde in Hasanlu

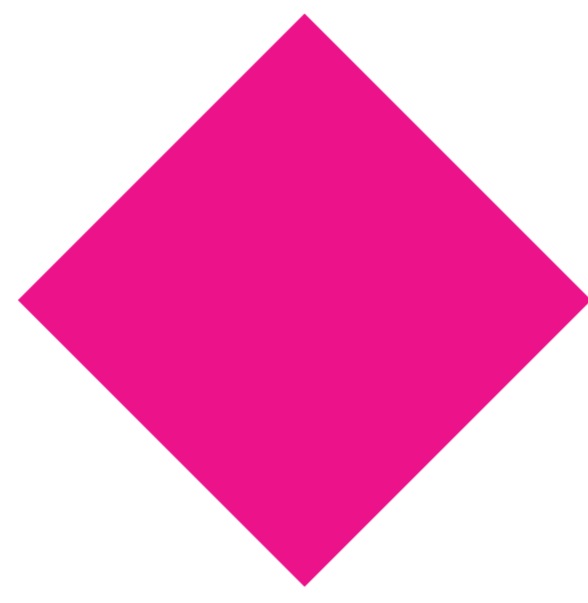
Die schon lange domestizierten Pferde wurden im 2. Jt. v. Chr. ein wichtiger Faktor in Transportwesen und Militär, im Hochland von Iran züchtete und trainierte man sie. Anleitungen zum Training von Pferden verwenden technische Fachbegriffe aus der indoeuropäischen Sprachfamilie, deshalb vermuten Linguisten einen Zusammenhang zwischen der Ausbreitung der Pferdewirtschaft und diesen aus Asien stammenden Sprachgruppen.

Die im 2. Jt. v. Chr. entstehende Seidenstraße spielte eine entscheidende Rolle bei der Verbreitung der Pferde.

Horses in Hasanlu

In the second millennium BC, the long-domesticated horse became a major factor in the transport and military sectors. Horses were bred and trained in the Iranian highland. Manuals for the training of horses use technical terms from the Indo-European language family. Linguists believe that there is a link between the spread of horse management and these linguistic groups from Asia.

The Silk Road, which came into existence in the second millennium BC, played a major role in the spread of horses.

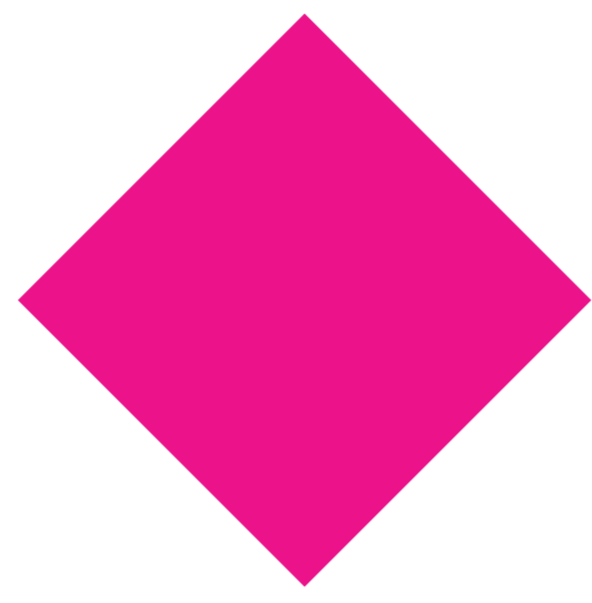
اسب در حسنلو

پس از گذشت زمانی طولانی از اهلی شدن اسب، در هزارهٔ دوم پیش از میلاد اسب به یک فاکتور مهم در صنعت حمل و نقل و ارتش تبدیل، و در فلات ایران پرورش و تمرین داده می‌شد. در دستورات عمل‌هایی برای تمرین با اسبان، از اصطلاحات تخصصی متعلق به زبان‌های هند و اروپایی استفاده می‌شود. به همین دلیل زبان‌شناسان گمان می‌برند که ارتباطی بین گسترش تجارت اسب و این گروه از زبان‌های برخاسته از آسیا وجود دارد.

در هزارهٔ دوم پیش از میلاد، جادهٔ ابریشم نقش تعیین‌کننده‌ای در گسترش و رواج اسب بازی می‌کند.

»Ziwiye«

Ziwiye ist eine eisenzeitliche Bergfestung in Nordwestiran, doch steht der Name »Ziwiye« auch für eine Gruppe von Funden, die ohne archäologische Dokumentation in den 1940er Jahren angeblich am Fuß des Berges ausgegraben wurden. Zu ihnen gehören Goldbeschläge sowie eine Silber-schale mit skythischen Motiven, was auf den starken Einfluss der Steppennomaden auf Nordiran im 8. Jh. v. Chr. hindeutet.

«زیویه»

زیویه قلعه‌ای متعلق به عصر آهن در شمال غرب ایران است. اگرچه نام «زیویه» به گنجینه کشف شده از کوهپایه‌ها که در سال ۱۹۴۰ میلادی بدون ثبت و سندپردازی باستان‌شناسی حفاری شد، نیز القاب می‌گردد. از جمله آثار گنجینه می‌توان به اشیای زرین و ظروف نقره با نقش‌مایه‌های سکایی که به شدت متأثر از کوچ‌نشینان شمال ایران در سده هفتم پیش از میلاد هستند، اشاره کرد.

»Ziwiye«

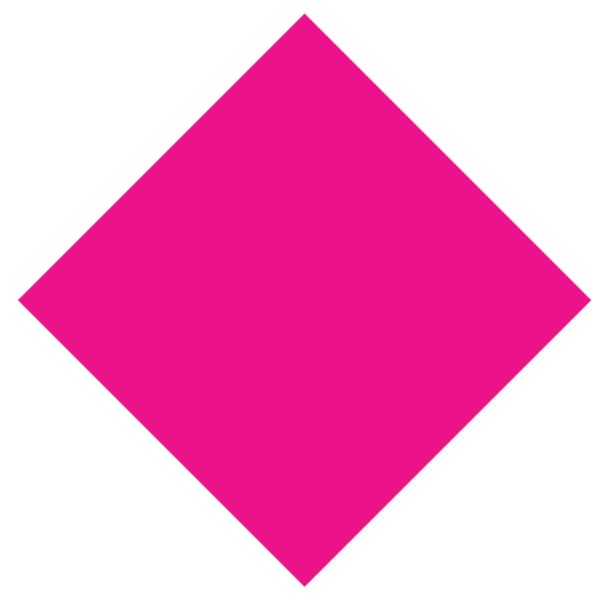
Ziwiye is an Iron Age mountain fortress in Northwest Iran. But the name »Ziwiye« also stands for a group of finds without adequate archaeological documentation that was allegedly dug up at the foot of the mountain in the 1940s. Among the finds are gold mounts and a silver bowl with Scythian motifs that point to the powerful influence of nomadic peoples of the steppes on North Iran in the eighth century BC.

Dschubadschi: Prinzessinnen- grab

Im Jahr 2007 entdeckten Bauarbeiter nahe des Dorfes Dschubadschi eine spätelamische Grabstätte aus dem 6. Jh. v. Chr. Archäologen legten anschließend die Reste von zwei Bronzesarkophagen frei, in denen zwei elamische Prinzessinnen bestattet waren. Die Frauen trugen reichen Schmuck und waren mit Proviant für die Reise ins Jenseits sowie mit Kultgeschirr ausgestattet. Sie gehörten zur Familie des spätelamischen Herrschers Shutur-Nahunte, Sohn des Indada, dessen Name in einen großen Goldarmreif graviert ist.

Jubaji: Tomb of Two Elamite Princesses

In 2007, construction workers found a late Elamite tomb of the sixth century BC near the village of Jubaji. Archaeologists brought to light the remains of the two bronze sarcophagi in which two Elamite princesses had been buried. The women wore rich jewellery and were provided with victuals and cult objects for the journey into the next world. They belonged to the family of the late Elamite king Shutur Nahunte, the son of Indada, whose name is engraved in a large gold circlet.

مقبره شاهزادگان در جوبجی

مقبره‌ای از سده ششم پیش از میلاد در سال ۲۰۰۷ میلادی توسط کارگران ساختمانی در نزدیکی روستای جوبجی پیدا شد. متعاقب آن باستان‌شناسان دوتابوت مفرغی را از زیر خاک بیرون کشیدند، که در آن‌ها دو شاهزاده خانم ایلامی مدفون بودند. این زنان زیورآلات فراوانی به همراه داشته، و با هدایایی برای سفرشان به دنیای دیگر و همچنین اشیایی برای مناسک مذهبی مجهز بودند. این شاهزاده‌ها متعلق به خاندان پادشاه ایلام (شتورنهنوته پسر اینداده) در دوره ایلام متاخر بودند. نام وی بر روی یک بازوبند طلا حکاکی شده است.

Ein Herren- sitz in Tappe Baba Dschan

Auf dem Tappe Baba Dschan standen im 8. Jh. v. Chr. ein befestigtes Herrenhaus und eine kleine Festung, deren Empfangshalle mit in einem lokalen Stil bemalten Ziegeln geschmückt war. Rituelle Trinkgefäße sind hier mit dunkler Bemalung verziert.

شاهنشین محلی در تپه باباجان

بنایی اشرافی و دژی کوچک در سده هشتم پیش از میلاد بر روی تپه باباجان قرار داشتند. اتاق ورودی این بناها با آجرهایی منقوش به سبک محلی تزئین شده بود. در اینجا، آبخوری‌های آئینی مزین به نقوش تیره (سیاه) می‌باشند.

A Manor House in Tappe Baba Jan

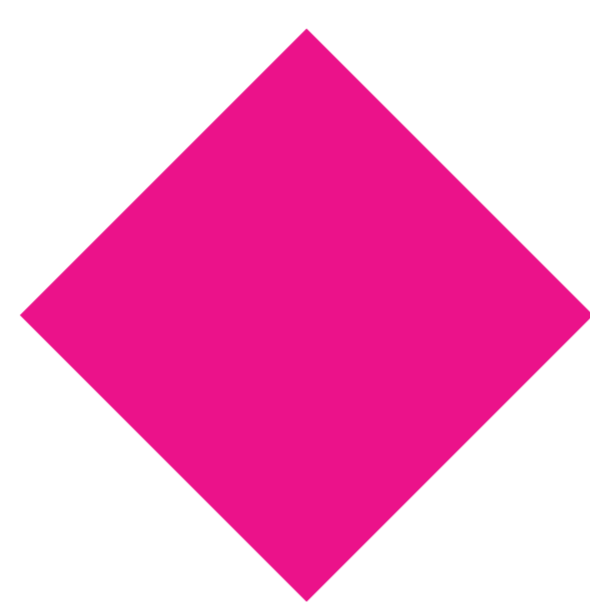
In the eighth century BC, a fortified manor and a small fortress stood on the Baba Jan mound. The reception hall of the fortress was decorated with bricks painted in the local style. Ritual drinking vessels found at the site were painted in dark colours.

Ein Silberhort aus Tappe Nusch-e Dschan

Tappe Nusch-e Dschan im Zentralzagros war eine befestigte medische Burg. In einem Versteck lag hier ein Hort mit über 200 Silberspiralen. Silber war schon seit dem 3. Jt. v. Chr. ein gültiges Zahlungsmittel und wurde nach Gewicht abgerechnet.

A Silver Hoard from Tappe Nush-e Jan

Tappe Nush-e Jan in the central Zagros was a Median fortress. A hoard of more than two hundred silver coils was discovered in a hiding place. Silver had been a valid means of payment since the third millennium BC and was priced by weight.

گنجینهٔ سیمین بدست آمده از تپه نوشیجان

تپه نوشیجان در زاگرس مرکزی، یک قلعهٔ مستحکم متعلق به دوره مادها بود. در اینجا، گنجینه‌ای با بیش از ۲۰۰ قطعه نقره مخفی شده است. نقره از همان هزارهٔ سوم پیش از میلاد بعنوان پول مورد استفاده قرار گرفته و بر طبق وزنه‌های ترازو محاسبه می‌شد.

Sorchdom-e Lori

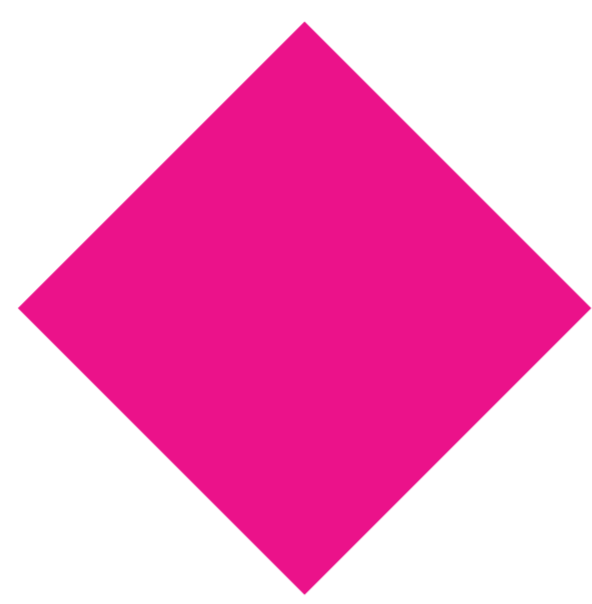
Das Bergheiligtum von Sorchdom-e Lori in Lorestan bestand seit der Bronzezeit und erlebte im 8. Jh. v. Chr. seine Blütezeit.

Gläubige hinterließen hier Votivgaben und Geschenke, die von Zeit zu Zeit eingesammelt und in die Wände des Heiligtums eingemauert wurden. So haben sich hier zahlreiche Weihgaben erhalten, besonders persönlicher Schmuck und Siegel.

Sorkhdom-e Lori

The mountain sanctuary of Sorkhdom-e Lori in Luristan was founded in the Bronze Age and flourished in the eighth century BC.

Devotees left votive offerings and gifts that were collected from time to time and immured in the walls of the sanctuary. Thanks to this practice numerous votive gifts were preserved, prominent among them jewellery and seals.

سرخ دم لری

نیایشگاه سرخ دم لری بر سینه کوهی در لرستان، از عصر مفرغ وجود داشته و در سدهٔ هشتم پیش از میلاد به اوج شکوفایی خود می‌رسد.

نیایشگران نذورات و هدایای خود را در یک فاصلهٔ زمانی جمع آوری کرده و در دیوارهای معبد قرار می‌دادند. بدین ترتیب تعداد زیادی موقوفات، به خصوص زیورآلات شخصی و مهر در اینجا به جای مانده‌اند.

Ein Relief aus Susa

Das Relieffragment aus den letzten Jahrzehnten der neuelamischen Zeit zeigt zwei mythische Gestalten: einen geflügelten Genius mit elamischer Frisur und ein Mischwesen, dessen in einem Skorpionstachel endender Vogelkörper auf zwei Löwenbeinen steht. Auf dem menschlichen Kopf trägt das Wesen eine Hörnerkrone, die es als Gottheit ausweist.

Die Verbindung alter elamischer Motive mit assyrischen und lokalen Elementen aus dem Zagros am Ende der elamischen Zeit kündigt bereits typisch achämenidische Formen an.

A Relief from Susa

The relief fragment from the final decades of the Neo-Elamite period shows two mythical figures: a winged spirit with an Elamite hairstyle and a hybrid creature with a human head and a bird's body supported by two lion's legs and armed with a scorpion's sting. The horned crown identifies the creature as a deity.

The late Elamite fusion of old Elamite motifs with Assyrian and local elements from the Zagros region heralds forms that will become typical of the Achaemenid period.

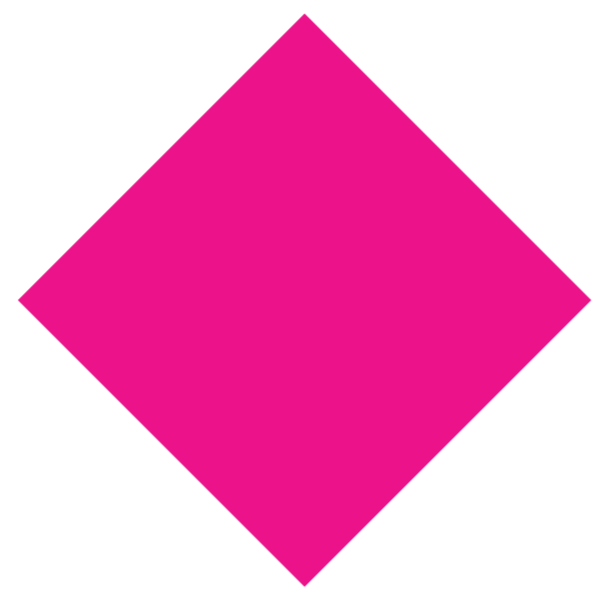
نقش برجسته شوش

قطعه‌ای از نقش برجسته مربوط به دهه‌های اخیر دوره ایلام نو، دو تصویر اسطوره‌ای را نشان می‌دهد: انسان یا فرشته‌ای بالدار با آرایش ایلامی و موجودی مرکب از نیش عقرب، بدن پرنده و پاهای شیر. انسان، تاجی شاخدار بر سر دارد که نشانی از الوهیت است.

پیوند میان نقش‌مایه‌های کهن ایلامی با آشوری و عناصر محلی زاگرس در اواخر دوره ایلامی، نقوش رایج و تیپیک هخامنشی را معرفی می‌کند.

»Kalmakarre«

Die Höhle Kalmakarre, der Name bedeutet »westliche Schatzhöhle«, war seit 1989 das Ziel von Raubgräbern und konnte erst 1992 archäologisch nachuntersucht werden. Etwa 80 Gold- und Silberobjekte, die angeblich von dort stammen, wurden von der Polizei konfisziert. Einige der reich verzierten Silberschalen tragen elamische Inschriften, in denen ein Königreich Samati erwähnt wird.

«کلماکره»

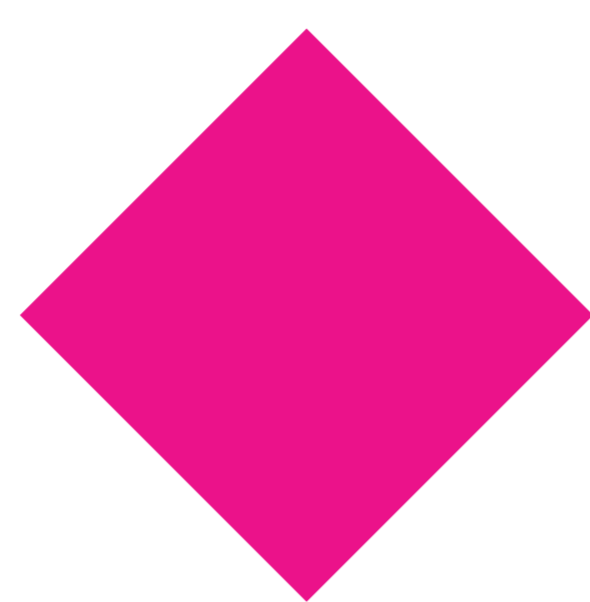
غار کلماکره (به معنی گنجینه غار غربی) از سال ۱۹۸۹ میلادی مورد هجوم و تخریت روستاییان و قاچاقچیان آثار باستانی بوده و در سال ۱۹۹۲ میلادی مورد کاوش و پژوهش‌های باستان‌شناسی قرار می‌گیرد. در حدود هشتاد شی طلا و نقره که به احتمال زیاد از این غار غارت شده بودند، توسط پلیس ثبت و ضبط شدند. برخی از ظروف نقره، تماماً منقوش و دربردارنده کتیبه‌ای ایلامی هستند. این کتیبه‌ها به شاهان سمتی (ساماتوره) اشاره می‌کنند.

»Kalmakarre«

The Kalmakarre Cave – the name means »Western Treasure Cave« – had been looted since 1989 and was not investigated by archaeologists until 1992. Some eighty gold and silver objects that were allegedly found in the cave were confiscated by the police. Some of the ornate silver bowls bear Elamite inscriptions that mention a kingdom of Samati.

Achämeniden

Im Jahr 522 v. Chr. wurde Dareios I. König der Perser und begründete die Dynastie der Achämeniden, die in den folgenden zweihundert Jahren das bis dahin größte Reich der Alten Welt errichten sollte.

هخامنشیان

در سال ۵۲۲ پیش از میلاد، داریوش اول پادشاه پارس شده و سلسله هخامنشی را تثبیت نمود. این سلسله تا دویست سال بزرگترین امپراطوری دنیای کهن به شمار می‌رفت.

Achaemenids

In 522 BC, Dareios I became king of Persia and founded the Achaemenid dynasty. Over the course of the next two hundred years, the Achaemenids established the biggest empire the Old World had seen until then.